

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul VI, Nr. 75, OCTOMBRIE 2009 | *Apare DUPĂ data de 20 a lunii* | **2,5 lei**

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU | **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **site: www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

ACUM GĂSIŢI REVISTA LA MAJORITATEA CHIOŞCURILOR
(ACCESS, RODIPET, PARTICULARE) – DETALII ÎN PAG. 2

Editorial: CONFRUNTAREA JEFUITORILOR

Pe frontispiciul periodicului nostru, aşa cum desigur aţi remarcat, este un citat din Sfânta Evanghelie: "Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga".

"Profesiunea noastră de credinţă", raţiunea de existenţă a publicaţiei noastre şi, prin extensie, raţiunea existenţei şi luptei Mişcării Legionare, a fost şi va fi **transformarea românului - dintr-un cetăţean programat şi obligat să lupte pentru supravieţuire, într-un membru activ al cetăţii, conştient de rolul său de paznic şi făuritor al unei *România a românilor*.**

Această sintagmă de "România a românilor" a fost întotdeauna un motiv de acuzare a naţionaliştilor de către liota de invadatori paraziţi pe trupul din ce în ce mai sleit de puteri al ţării.

Mişcarea Legionară îşi asumă răspunderea promovării şi susţinerii drepturilor inalienabile ale celor care, de cel puţin două milenii, şi-au vărsat sângele pentru a avea dreptul să îşi spună acum români şi pentru un petec de pământ în lumea asta mare, pe care să îl putem numi "al românilor".

În virtutea acestor lucruri, **un eveniment de talia alegerilor prezidenţiale de luna viitoare ne obligă să încercăm să conştientizăm cât mai mulţi români ameţiţi de o propagandă diversionistă, explicând ce se ascunde în spatele aparenţelor**, în spatele diverselor legi care au pretenţia de a corespunde cerinţelor unei echităţi sociale, desemnate ca fiind "democratice" şi

cele mai puţin rele, legi privind accederea la putere şi exercitarea ei în răstimpul dintre două alegeri.

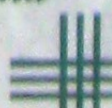
Realitatea care este: aceste legi au fost concepute şi ajustate de-a lungul secolelor, luând ca reper istoric Revoluţia Franceză, de către "Înţelepţii Sionului" care, pentru a ajunge să îşi înfăptuiască planurile seculare sau poate chiar milenare de dominaţie mondială, trebuiau să dirijeze desfăşurarea activităţilor politice de pretutindeni într-un fel controlabil - prin corupţie sau prin exercitarea forţei, a pumnului de fier disimulat în mănuşa de catifea a democraţiei.

Cum poate accepta un popor excepţional ca cel german o "democraţie" în care până şi discutarea în termeni academici a împrejurărilor, a argumentelor pro şi contra holocaustului, este pedepsită cu ani grei de închisoare?

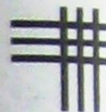
Cum este posibil ca, decretând libertatea practicării oricărei religii, să combaţi absolut fără nici o ruşine toate celelalte religii şi în special pe cea creştină, acuzând însă de crimă pe oricine ar îndrăzni să trateze mozaismul cu aceeaşi monedă?!

(continuare în pag. 3)

Nicador Zelea-Codreanu

DL. TEŞU CALCĂ CONSEMNUL

(Ziarul "Ziua" din 15 octombrie 2009)

Încă mai primim telefoane sau scrisori de la diverşi români care ne spun cu bucurie că au descoperit existenţa publicaţiei noastre.

În afară de tiraj - care nu ne permite „să inundăm piaţa" cu revista noastră - ne mai dezavantajează lipsa mijloacelor materiale de a ne face reclamă în toată ţara.

Prin acest scurt articol, în primul rând ţinem să mulţumim d-lui Teşu Solomovici pentru că pomeneşte de existenţa publicaţiei noastre într-un cotidian atât de citit la nivel naţional.

Nu vrem să omitem că domnia sa este foarte citit, chiar dacă nu are mici scăpări când *„atenţionează faptul"*, sau când, ca în cazul de faţă, face nişte afirmaţii hazlii: *cică noi am urmărit cu atenţie când se va inaugura monumentul „holocaustului" din România şi am convenit să distrugem tot efectul mediatic al evenimentului, lansând ca o bombă cu fragmentaţii cele câteva mii de reviste pe piaţă!!*

De fapt, dacă vom privi atent înregistrarea evenimentului, vom observa cât de descumpăniţi erau participanţii din cauza gestului nostru, socotit de sus numitul ca o lovitură dură şi nemeritată dată planurilor de culpabilizare a României.

Ne simţim jigniţi de cele câteva cuvinte scrise despre noi: în primul rând, **noi nu suntem *neo-legionari*. Expresia aceasta corespunde unei schimbări, unei noi abordări a ideologiei legionare, ceea ce este un neadevăr având în vedere că păstrăm nealterată ideologia şi scopurile Mişcării Legionare.**

Dacă ne veţi reproşa perpetuarea a ceea ce cu mare satisfacţie dvs. numiţi "antisemitism", vă vom răspunde că *am renunţat demult la o aşa atitudine* ***în măsura în care domniile voastre aţi renunţat la acele practici şi scopuri care au avut ca reacţie apariţia „Legiunii Arhanghelului Mihail"; pe cinstite!***

Mai spuneţi: *„de parcă... nu se împăcau cu festivitatea funerară"*.

Chiar sunteţi aşa de interesaţi cine se împacă şi cine nu cu festivităţile dvs. funerare?

Dacă da, trebuia să vă puneţi această întrebare înainte, nu după!

Să vă puneţi întrebarea şi să ne puneţi întrebarea nouă tuturor, poporului român!

Acum doi ani aţi reclamat la Poliţia criminală că facem parastas lui Corneliu Zelea Codreanu o dată pe an la Tâncăbeşti, dorind să ne interziceţi o practică religioasă creştină. Aţi depăşit orice măsură!

Mai spuneţi că dl. Aurel Vainer, preşedintele etc. etc. se va adresa Procuraturii: că ce? s-a nimerit să iasă publicaţia în aceeaşi zi cu festivitatea?

În primul rând, este o minciună ordinară dar cu care suntem obişnuiţi, căci vă caracterizează, prin educaţie şi practică.

Ziarul a apărut cu exact două săptămâni înainte!

Oricum, sunteţi ridicoli domnilor: în afară de faptul că dacă era o coincidenţă, chiar dacă am fi ştiut de ea, tot nu băgam în seamă acest lucru! Capisci, signiore Solomovici?

Mai am o mică observaţie: utilizaţi, bineînţeles nu din cauza unui vocabular restrâns, apelativul de fani; **noi nu suntem *fani*, noi suntem <u>adepţi</u>: noi nu abordăm problema din poziţia unor spectatori, ci de pe poziţia unor participanţi activi şi hotărâţi la o luptă pe care o socotim a neamului nostru şi a credinţei noastre creştine!**

Restul este apa care trece! Pietrele rămân!

Nicador Zelea-Codreanu

***

LOCALITĂŢILE UNDE GĂSIŢI REVISTA

- BUCUREŞTI – în toate cartierele
- Jud. Alba: ALBA IULIA, AIUD, CÂMPENI
- Jud. Arad: ARAD, LIPOVA, CHIŞINĂU CRIŞ
- Jud. Argeş: PITEŞTI, CÂMPULUNG MUSCEL, CURTEA DE ARGEŞ
- Jud. Bacău: BACĂU, ONEŞTI, COMĂNEŞTI, TÂRGU OCNA
- Jud. Bihor: ORADEA, BEIUŞ
- Jud. Bistriţa-Năsăud: BISTRIŢA, NĂSĂUD
- Jud. Botoşani: BOTOŞANI, DOROHOI
- Jud. Braşov: PREDEAL, BRAŞOV, FĂGĂRAŞ, RUPEA
- Jud. Brăila: BRĂILA
- Jud. Buzău: BUZĂU, RÂMNICU SĂRAT, NEHOIU
- Jud. Caraş-Severin: REŞIŢA, CARANSEBEŞ
- Jud. Călăraşi: CĂLĂRAŞI, OLTENIŢA
- Jud. Cluj: CLUJ-NAPOCA, GHERLA, TURDA, HUEDIN
- Jud. Constanţa: CONSTANŢA, MEDGIDIA
- Jud. Covasna: SFÂNTU GHEORGHE, COVASNA
- Jud. Dâmboviţa: TÂRGOVIŞTE, PUCIOASA, GĂEŞTI
- Jud. Dolj: CRAIOVA, CARACAL
- Jud. Galaţi: GALAŢI, TECUCI
- Jud. Giurgiu: GIURGIU
- Jud. Gorj: TÂRGU JIU
- Jud. Harghita: MIERCUREA CIUC, GHEORGHENI, BORSEC
- Jud. Hunedoara: DEVA, HUNEDOARA, BRAD
- Jud. Ialomiţa: SLOBOZIA, URZICENI
- Jud. Iaşi: IAŞI, PAŞCANI, TÂRGU FRUMOS
- Jud. Maramureş: BAIA MARE, SIGHETU MARMAŢIEI, BORŞA
- Jud. Mehedinţi: DROBETA TURNU-SEVERIN
- Jud. Mureş: TÂRGU MUREŞ, SIGHIŞOARA, REGHIN
- Jud. Neamţ: PIATRA NEAMŢ, TÂRGU NEAMŢ, ROMAN, BICAZ
- Jud. Olt: SLATINA, DRĂGĂŞANI, BALŞ, CARACAL
- Jud. Prahova: PLOIEŞTI, SINAIA, CÂMPINA, BUŞTENI
- Jud. Satu Mare: SATU MARE, CAREI
- Jud. Sălaj: ZALĂU
- Jud. Sibiu: SIBIU, MEDIAŞ, MIERCUREA SIBIULUI
- Jud. Suceava: SUCEAVA, RĂDĂUŢI, CÂMPULUNG MOLDOVENESC, FĂLTICENI, VATRA DORNEI

- Jud. Teleorman: ALEXANDRIA, ROŞIORI DE VEDE, TURNU MĂGURELE
- Jud. Timiş: TIMIŞOARA, LUGOJ
- Jud. Tulcea: TULCEA, BABADAG
- Jud. Vaslui: VASLUI, BÂRLAD, HUŞI
- Jud. Vâlcea: RÂMNICU VÂLCEA, CĂLIMĂNEŞTI
- Jud. Vrancea: FOCŞANI, MĂRĂŞEŞTI

***

COMEMORARE LA SALA DALLES

An de an reperele istorice ale Mişcării Legionare (24 Iunie – ziua înfiinţării Legiunii Arhanghelul Mihail, 13 septembrie – ziua de naştere a Căpitanului, 22 septembrie – ziua asasinării în masă a elitei şi conducerii Legiunii, 30 noiembrie – ziua asasinării Căpitanului în pădurea Tâncăbeşti) au fost aniversate (respectiv comemorate) de către organizaţia noastră.

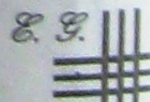
Pentru a face cunoscută semnificaţia acestor evenimente unui număr cât mai mare de persoane, am răspândit afişe în diferite zone ale Capitalei, am dat anunţuri în publicaţiile cotidiene şi am închiriat săli de conferinţă în perimetrul central al Bucureştiului (la Arcub, la Muzeul Şuţu sau la Aşezămintele culturale Brătianu).

Pe această linie, luna trecută am comemorat, la sala Dalles, 70 de ani de la asasinarea Statului Major Legionar. După cum se ştie, în noaptea de 21/22 sept. 1939 au fost ucişi de către autorităţi, fără nici o judecată, 257 de fruntaşi legionari: la închisoarea Râmnicu Sărat, la spitalul militar Braşov, în lagărele de concentrare Miercurea Ciuc şi Vaslui, în Bucureşti şi în reşedinţele celor 54 de judeţe din teritoriul României întregite. Despre aceasta a vorbit pe larg dl. Nicador Zelea-Codreanu, iar la final a răspuns întrebărilor puse de participanţi. Conferinţa s-a încheiat cu un concurs cu premii în cărţi. De un real succes s-a bucurat şi standul nostru de cărţi cu tematică legionară, cu o paletă diversificată.

E. G.

CONFRUNTAREA JEFUITORILOR (continuare din pag. 1)

Cum este posibil ca, fiind cel mai naționalist popor de pe mapamond, să combați, să încerci și să reușești să omori orice naționalism?

Cum este posibil ca, la cedarea Basarabiei în 1940, să te faci vinovat de asasinarea a 42.000 de ostași și ofițeri români, să jefuiești armata și instituțiile publice, să omori oricum peste 100.000 de creștini civili români, într-o revărsare de ură nejustificată dar nemirând pe nimeni și apoi, peste mai puțin de un an, să te miri că, atacând armata română în timpul unei defilări în Iași, trezești în așa măsură resentimentele populației și autorităților încât acestea reacționează violent împotriva populației evreiești din oraș!

Ce fel de democrație ne oferă iudaismul mondial, prin pârghiile Statelor Unite iudaice, a Uniunii Europene, a Fondului Monetar Internațional sau prin alte organizații mondiale, când îți impune să accepți că în România a avut loc un "holocaust" (care, de fapt, înseamnă "arderea de tot") - în care cuptoare, nu se știe, și nu are nici o importanță, îți interzice să ai altă opinie, sub pedeapsa cu închisoarea, când Constituția îți asigură dreptul la opinie și la exprimarea ei, oral sau în scris, sau prin cântece, sau oricum?

Vă întrebați ce legătură au toate acestea cu alegerile din noiembrie 2009?

Dacă nu acceptăm că ne-am prostit de tot, **vom constata că numita "democrație" ce ni se oferă** de către stăpânii disimulați în buni și grijulii sfătuitori, **este de fapt legea universală nescrisă dar impusă prin zeci de legi de cele mai multe ori încălcând Constituția, care conferă o poziție privilegiată intereselor generale și speciale iudaice**, corespunzând planurilor de dominație care au încetat demult a mai fi secrete.

Deci să fie clar: în alegerile prezidențiale care urmează există **două scheme suprapuse, cea vizibilă fiind lupta pentru ciolan**, dar, specificăm, ciolanul acesta este de mamut și din aur, **și cea invizibilă în care se pune la cale totul peste capul "păpușilor", pe sfoară** manipulate de marii mânuitori ai destinelor noastre!

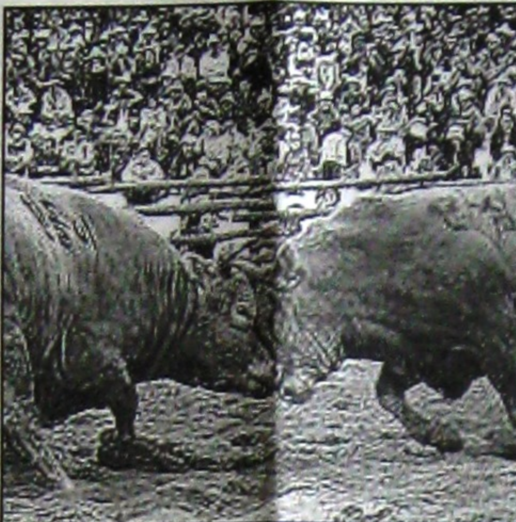
Spectacolul de pe scena politică este absolut grotesc. Ce ascunde de fapt această luptă necruțătoare între niște presupuși câini de pază ai intereselor naționale: lăcomia nemărginită a clasei politice, totalul dezinteres pentru soarta țării, disponibilitatea de a face orice compromis pentru a se menține la putere sau pentru a accede la ea, începând cu vinderea pe nimic a ce se mai poate vinde în sens material, dar, mai grav, înrobirea economică și politică a României până la un termen neprecizat, pierdut undeva într-un viitor neguros, când se presupune că va apărea o reacție a poporului român și a popoarelor lumii, o "renaștere" a naționalismelor creștine.

Se pune întrebarea dacă la ora actuală, față de sistemul bine organizat de către obedientele organe ale statului, există o soluție pentru a stopa sau măcar pentru a ameliora starea de lucruri; din nefericire, răspunsul este negativ.

Timp de 20 de ani, după evenimentele din 1989, românii au fost învățați să creadă, să accepte că tot ce se petrece este normal, că trebuie să existe discrepanțe enorme între bogați și săraci, că în politică minciuna și lipsa totală de caracter este admisă sau chiar obligatorie, că respectarea Constituției este benevolă, că emiterea de Hotărâri ale Guvernului și Ordonanțe de Urgență devine obiect de acceptare sau nu a Curții Constituționale doar în situația în care acest lucru este cerut tot de oficialități, și constituie de obicei divergențe în lupta pentru putere.

Care este problema electoratului român la alegerile prezidențiale din noiembrie: obligația de a alege dintre mai multe rele. *Evident că nu este nici o noutate, căci situația s-a repetat din 1990, poate cu excepția speranțelor ce ne puseserăm în Emil Constantinescu.*

Nu știu dacă este oportun să fac o analiză a candidaților, dar câteva cuvinte sunt obligatorii pentru a ne justifica poziția pe care o vom adopta.

Voi pune în discuție câteva nume, referindu-mă la PRETENDENȚII PRINCIPALI la funcție:

TRAIAN BĂSESCU, cu sondajele cele mai favorabile, este alesul în sensul de opțiune a unor persoane pe care le-aș caracteriza în felul următor: dacă au dat mâna cu președintele actual, nu se mai spală pe mâna aceea o lună de zile, spre a nu se îndepărta, să zicem, senzația divină a contactului, și vor povesti nepoților peste ani că, după acel contact, în interiorul ființei lor s-a produs o schimbare care le-a marcat viața.

Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar îmi este imposibil să nu privesc cu ironie, dacă nu chiar și cu puțin dispreț, **niște oameni care, după cinci ani de promisiuni neonorate, de renunțare la orice fel de prestanță sau demnitate, după cinci ani în care fiecare nouă zi a însemnat enunțarea unor principii pe care le disprețuiau cel puțin, ieri și azi le proclamă ca principii de viață și guvernare.**

Nu poți să te duci cu gândul decât la o anumită doză de incapacitate intelectuală de a discerne sensul și scopul comportamentelor absolut uluitoare, dar în sens negativ, ale d-lui Băsescu.

Un astfel de alegător a fost, este și va fi expresia vie a cetățeanului pe care argumentele logice, chiar și acelea care nu necesită un nivel de cunoștințe deosebit, nu îl pot influența și convinge în final. Opțiunea pentru unul dintre candidații la președinție, în cazul de față, este urmarea unui impuls de moment, poate justificat acum cinci ani prin promisiunile înghițite pe nemestecate sau prin speranțele într-o schimbare favorabilă, dar în mod evident infirmate în cursul mandatului, căci dl. Băsescu s-a dovedit a fi un personaj foarte puternic și dibaci, dar ca demolator. Este tipul perfect al omului, președinte sau simplu cetățean, care are în sânge un fel de înclinație care devine pasiune odată cu accederea la o putere oarecare, pentru a-și pune în practică instinctele negative.

Referindu-mă iarăși la alegător, **vă voi spune, din experiența personală, care este răspunsul invariabil pe care un votant al lui Băsescu ți-l dă la remarca reală că în cinci ani nu a făcut absolut nimic din ce a promis** sau din ce împrejurările și evenimentele apărute în decursul timpului îl obligau: "<u>*El ar fi vrut, dar nu a fost lăsat să facă*</u>"! ***Deci legile și oamenii l-au lăsat fără putere!*** **Dar în continuare legile vor fi aceleași, oamenii vor fi aceiași, așa-zisa democrație își manifestă, eufemistic vorbind, imperfecțiunile, în continuare.**

Băsescu rămâne același demolator, și atunci care este opțiunea ta, zănaticule? Perpetuarea unei neputințe structurale pentru încă cinci ani?

Înțelegem că ești "bolnav" și că "ți s-a pus pata", dar un bolnav care se tratează cinci ani cu un medicament care îi face mai mult rău decât bine, ce face, bolnavule? ***Hai să-ți spun eu că singura speranță este să schimbe medicamentul!*** La disperare încerci orice, iar dacă îmi vei argumenta că nu ai ajuns la disperare, îți voi răspunde că ori ești pricopsit, ori faci parte din gașcă, ori că te încăpățânezi să te prefaci că te simți bine în haznaua care este pe cale de a te înghiți cu totul.

Sunt convins că toate cele de mai sus vor supăra crunt pe unii dintre cititorii noștri, dar având în vedere că până acum ați acceptat că suntem cinstiți și incoruptibili și că mai există și cealaltă parte, a oamenilor care vor accepta argumentația noastră, ne simțim obligați în numele adevărului să ne asumăm acest risc.

Îmi propusesem mai sus să discutăm și despre ceilalți candidați.

Toți sunt politicieni care nu aveau cum să-și facă publică măsura posibilităților decât prin activitatea de șefi de partid.

Câteva cuvinte despre **dl. GEOANĂ: fiu de general de Securitate, a supt de la sânul matern,** odată cu binefăcătorul lapte, **primele noțiuni despre "lupta de clasă", despre "dușmanul de clasă" care trebuie lichidat în numele idealurilor comuniste, despre oportunism și fățărnicie,** despre superioritatea sistemului economic centralizat, despre apartenența lui și a neamului Geoană la o pătură privilegiată, datorită serviciilor aduse sistemului și regimului comunist. **Restul sunt povești cu care concurentul nr. 2 vrea - și în parte reușește - "să adoarmă copiii".**

Profilul alegătorului în cazul de față este ignorantul, semidoctul și sfertodoctul, o bună parte din cei șase milioane de pensionari care au fost aduși în București sau alte orașe în cadrul campaniei de distrugere a satului românesc și de industrializare forțată și fără nici o logică a României. Au făcut cunoștință pe vremea aceea, pentru prima dată, cu unele avantaje ale vieții citadine, oferite de apa curentă, ignorând faptul că aceste mici avantaje sunt lucruri absolut obișnuite în cadrul unui trai civilizat și că nu reprezentau expresia "dragostei față de clasa muncitoare", ci făceau parte dintr-un program de înrobire și control aplicat la 90-95% din populație în favoarea activiștilor de partid și a sistemului de represiune din care făcea parte și tov. general Geoană și familia.

Acești alegători nu pot duce mai departe de ceea ce au apucat cu zeci de ani în urmă nici un fel de gândire logică, nu pot face nici un fel de relație între anumite comportări, declarații fără nici un suport, evenimente, evoluție și posibilități, și sunt fascinați de fâlfâirea unor steaguri roșii de pe care nu lipsesc decât secera și ciocanul, peste care P.S.D. a dat cu bidineaua o vopsea care să mascheze, dar care nu a ascuns pentru mulți adevăratele intenții și origini.

Despre **CRIN ANTONESCU** nu prea avem ce să spunem: nou intrat în "hora mare", este **produsul unui partid suspectat de a face parte din <u>exponenții intereselor masoneriei</u> <u>care este exponenta intereselor și năzuințelor judaismului</u> autohton și mondial.** ***Povestea cu fondul creștin și păzitor al intereselor naționale promovate de masonerie este de domeniul absurdului*** și nu mai poate fi folosită nici la adormit copiii – care, la simpla auzire a acestor povești, fără nici o explicație fac insomnie și țipă ca din gură de șarpe!

Despre restul candidaților nu are rost să vorbim: te întrebi nedumerit dacă fac parte dintr-o construcție oarecare sau sunt niște castele de nisip, clădite de copii pe plaja fanteziilor umane.

Directivă națională: ne prezentăm la vot, pentru ca buletinul nostru să nu poată fi eventual folosit pentru unul dintre candidați, și îl anulăm, conform unei posibilități de opțiune prevăzute de lege.

Un buletin de vot va fi anulat dacă, de exemplu, pui ștampila în două locuri.

Un buletin de vot va fi anulat dacă scrii pe el, de exemplu, chiar "Trăiască România".

Noi îl vom anula scriind pe el semnul electoral al Mișcării Legionare.

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

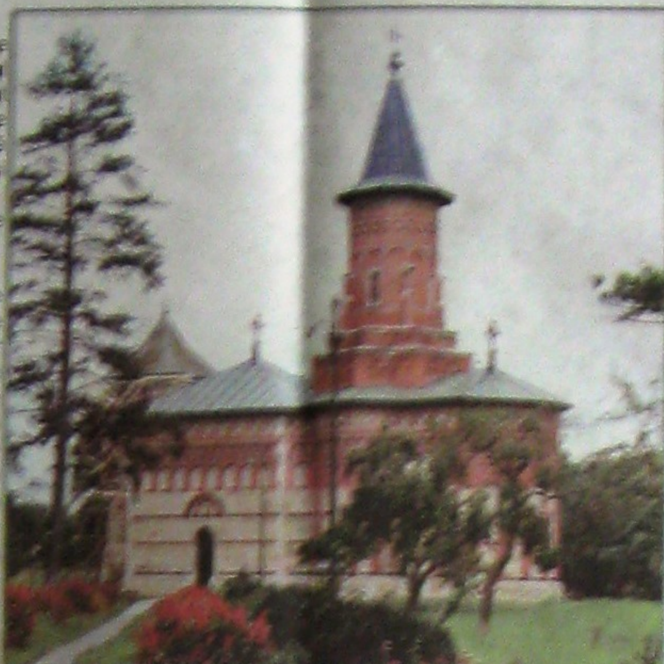

Zig-zag prin județele țării

JUDEȚUL BOTOȘANI

JUDEȚUL Botoșani nu are un potențial turistic de mărime, precum vecinele sale, în speță Suceava și Neamț.

Relieful este plat, predominând câmpia. Nu are nici o stațiune balneară, dar merită să fie străbătut, totul se rezumă la numai o zi, timp suficient de a vizita cele două orașe din teritoriu, precum și două case-muzeu, de prim ordin, aflate în imediata apropiere a acestora.

BOTOȘANI

Potrivit documentelor Botoșanul, REȘEDINȚA JUDEȚULUI, a fost înființat la 1400 și în 1859 era cel mai mare oraș din Moldova, cu 27.147 de locuitori, după capitala Iași, cu aprox. 55.700 de locuitori.

Numele municipiului derivă de la cel al **boierului Botaș** care i-a obținut dreptul de târg și al urmașilor acestuia, **familia Botășenilor**.

În această localitate negustorească s-au construit curți cu grădini și parcuri frumoase, iar în 1871 s-a tras legătura de cale ferată de la Iași la Dorohoi, prin Leorda.

La sfârșitul sec. al XIX-lea Botoșanul era un oraș de negustori și moșieri, dar cel de-al doilea război mondial i-a provocat multe stricăciuni, orașul fiind ocupat de armatele sovietice încă din aprilie 1944.

Grâul, renumit în Moldova, bogat în gluten, justifică dezvoltarea morăritului, de fapt o tradiție a zonei: la 1844 aici a fost înființată prima moară cu aburi, iar în 1878 se număra printre primele cinci orașe din țară cu cele mai mari mori.

Botoșanul este, totodată, un centru școlar de veche tradiție: încă din sec. al XVIII-lea aici

Casa memorială N. Iorga

Casa memorială George Enescu

funcționa o Școală Domnească cu limba de predare română și o școală grecească.

*Aici a învățat biologul Grigore Antipa (1867 – 1944), întemeietorul Muzeului de Istorie naturală din București, și tot de aici au pornit: **marele istoric N. Iorga** (1871-1940), naturalistul Emanoil Teodorescu (1866-1949), **I. Simionescu** (1873-1944), biologul Nicolae Leon (1862-1931), poetul Dumitru Anghel (1871-1914), sculptorul Gh. D. Anghel (1904-1966) și alții.*

Să începem vizita obiectivelor turistice cu **Muzeul Județean** care cuprinde bogate colecții de istorie, științele naturii și artă plastică.

În secția de artă plastică figurează lucrări valoroase ale **pictorului Ștefan Luchian**, născut în județ, în comuna Ștefănești, lângă apa Prutului, în 1868.

Tot aici se află tablouri semnate de ***Octav Băncilă*** (născut în comuna Corni, în apropierea Botoșanilor), oglindind aspecte ale marii răscoale țărănești din 1907, a cărei flacără a izbucnit în satele din acest județ.

Pe str. Nicolae Iorga, la nr. 14, se află muzeul memorial unde s-a născut și a copilărit savantul.

Pe strada principală a orașului, ***Ștefan cel Mare***, se află **Biserica Sf. Nicolae-Popăuți**, ***ctitorită de domnitor*** în 1496. În exterior se remarcă ornamentația alcătuită din brâuri de cărămidă smălțuită și firide. Aici se află cel mai vechi turn-clopotniță din Moldova, înalt de 17 m, construit din piatră brută.

Picturile, cu excepția celor din pronaos, nu mai prezintă decât un interes artistic relativ, pentru că au suferit restaurări repetate.

Biserica „Sf. Gheorghe" (aflată pe Calea Națională 24), asemănătoare cu biserica Popăuți, a fost zidită de ***Doamna Elena (1551), văduva lui Petru Rareș***. Construcția este din piatră, cu turlă, împodobită cu ocnițe și firide din cărămidă; rămasă nezugrăvită, a fost restaurată ulterior.

Biserica „Adormirea Maicii Domnului" – Uspenia (tot pe Calea Națională, dar la nr. 291) este, de asemenea, o ctitorie a ***Doamnei Elena Rareș***, ce datează din 1552. A suferit mari transformări care i-au schimbat înfățișarea, în 1724; în 1819 i s-a adăugat clopotnița, iar în 1912 i s-a făcut o altă restaurare. Aici, în această biserică, a fost botezat, în 1850, geniul nostru național, Mihai Eminescu.

Centrul orașului trebuie străbătut per pedes.

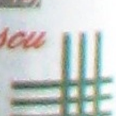

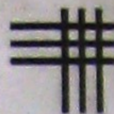
Construcțiile vechi datează, unele, de aproape două secole, sunt etajate, au balcoane mari, din fier forjat, la parterul lor funcționând magazine de tot felul, iar la subsolul lor mari pivnițe unde se depozitau odinioară vinuri de cea mai bună calitate.

De câțiva ani toate casele au intrat în proces de restaurare, cele din centrul orașului fiind declarate, pe bună dreptate, monumente de patrimoniu. Numai că aceste ample lucrări stagnează, de fel cum se întâmplă și cu străzile din inima capitalei noastre: Lipscani, Gabroveni, Smârdan.

Un loc plăcut de recreere îl oferă **grădina publică „Mihail Eminescu"**, în mijlocul căreia se află și un bust al poetului, realizat de sculptorul I. Georgescu. *(continuare în pag. 13)*

Emilian Georgescu

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE - ȘTIRI LUNA OCTOMBRIE -

***

Incendiatori de morminte

La cca. 30 de zile de la înmormântarea marelui român și legionar, doctor Șerban Milcoveanu, cei care au mers în pelerinaj la mormântul lui au constatat cu stupoare că **peste florile de-abia răsădite și peste crucea din lemn de la capul mortului, o mână criminală, dirijată de un cap sau mai multe capete fără conținut, a turnat un bidon de benzină și a dat foc.**

Gestul nu poate fi calificat, pentru că, oricât mă gândesc, nu găsesc cuvintele pentru a-mi exprima indignarea și dezgustul.

În mod evident, persoanele respective nu au nici un fel de relație cu bunul simț, cu preceptele creștine, dar nici măcar cu un elementar simț practic. ***Faptul că și după moarte dr. Milcoveanu reușește să stârnească furia acestor pigmei ne face să ne gândim la eficacitatea activității domniei sale în viață.***

Am ținut să facem public acest gest pentru a sublinia încă o dată, dacă era nevoie, calitatea și nivelul intelectual reflectat în comportamente de acest gen ale dușmanilor naționalismului românesc - sau poate, restrângând aria bănuielilor, ale dușmanilor orientărilor politice specifice ale neuitatului doctor.

Pentru Mișcarea Legionară, aceea necompromisă de diverși agenți ai serviciilor secrete interbelice, **vandalizarea de care vă vorbeam nu este prima – și, probabil, nici ultima:**

- în 2006, grupul de morminte de la cimitirul "Reînvierea" din București, unde sunt îngropați cam toți din neamul Zelea-Codreanu, a suferit un tratament asemănător, fiind culcate la pământ crucile de la morminte;

- acum mai bine de un an, troița de la Tâncăbești, locul asasinării lui Corneliu Zelea-Codreanu, a Nicadorilor și Decemvirilor, opera binecunoscutului legionar și artist Fane Georgescu, ***a fost mânjită toată cu o vopsea roșie***, culoarea iudeo-comunismului criminal, în bătaie de joc.

Mișcarea Legionară se mulțumește să constate toate aceste mârșăvii care nu au decât un singur efect asupra noastră: ne întăresc credința că dușmanul scâncește și mârâie, exasperat de perseverența și consecvența noastră.

Nu ne exprimăm altceva decât nemărginitul dispreț pentru viteji noștri dușmani, în luptă necruțătoare cu morții noștri.

***

Shahida Tulaganova este o femeie de cetățenie uzbecă, care acum se află în posesia unui pașaport britanic real. Încercarea ei de a călători în jurul Uniunii Europene, procurând pașapoarte, a fost difuzată la postul tv „Antena 3". Țelul său era acela de a aduna toate cele **25 de pașapoarte UE în doar 4 luni**, cumpărându-le, adică **mituind funcționari importanți din administrația țărilor membre**, sau, pur și simplu, prostindu-i pe aceștia.

Nu a fost nici o surpriză pentru noi atunci când am aflat că Shahida a reușit să obțină aproape toate documentele de călătorie pe care și le-a propus să le aibă în colecția personală.

Uniunea Europeană a fost constituită având ca obiectiv principal *„siguranța cetățenilor din spațiul său, apărare intereselor lor în fața emigranților din Asia, Africa, etc., care nu au cetățenie UE, securizarea împotriva terorismului mondial galopant"* care produce coșmaruri copiilor europeni – bla-bla, etc., etc.

Ce-ați făcut, fraților? **La prima adiere de primăvară, când cineva a vrut să ia în bază magnifica voastră construcție politică europeană, toate aceste gogoșele s-au spart** ca un balon de săpun, atunci când o tanti din Uzbechistan a vrut să se distreze cu rahățelul mincinos numit Uniunea Europeană!? Uniunea asta nu este decât o afacere de succes pentru unii aleși și ciracii lor și un mijloc de subjugare pecuniară și de control fizic și mental eficient asupra cetățenilor, de către aceiași aleși și aceiași ciraci. Dar oricine are tupeu și bani poate să se plimbe prin Uniune ca pe o tarla pustie, căci se pare că nu există nici o securitate reală. Securitatea este practic inexistentă, o perdea de fum; miliardele de gologani din buzunarele cetățenilor, virate în buzunarele iluminaților, sunt însă trista realitate. Aoleu, nu ne mai apără nimeni de teroriștii? Vin teroriștii? Brrrr!

***

Dar să vorbim de adevărații teroriști (*financiari*) care invadează țări întregi și terorizează sute de milioane de oameni. Aceștia s-au întrunit la Istambul. Este vorba despre întâlnirea dintre FMI și Banca Mondială din data de 7 octombrie, adică despre **întâlnirea dintre două găști de bancheri internaționali francmasoni, pe care miile de turci i-au primit cu sticle incendiare aruncate în clădirile băncilor**, cu devastarea acestora, cu bancomate sparte cu bâtele și cu încercarea oamenilor furioși de a ajunge la locul întâlnirii celor două grupuri de „oameni de bine".

Evident că la televiziunile evreiești precum Pro TV, acești protestatari împotriva sclaviei moderne au fost prezentați - ca de fiecare dată - ca fiind „anarhiști", dar satisfacția resimțită de noi pentru că oamenii se trezesc la realitate a fost maximă. Nu vă mai rabdă popoarele mult, „darnicilor", „bunilor"! Cât despre „anarhiștii" de la Istambul, nu vă speriați căci fiecare are o poreclă inventată de iluminați: unii sunt „antisemiți", alții sunt „teroriști", alții sunt „fasciști" sau „naziști", alții sunt „anarhiști", iar alții sunt „elemente antisociale" – când, de fapt, „elementele antisociale" sunt tocmai cele care luptă împotriva elementelor antisociale reale.

***

Foarte pe scurt, așa cum trebuie să fii scurt de fiecare dată atunci când vorbești despre un kitch: **la 8 octombrie s-a inaugurat m€morialului holocau$tului în București.**

Holocau$tul a fost recunoscut în România în 2004, de către niște vânduți ordinari, la îndemnul și comisioanele celor care vor să vă fure banii din buzunare dvs. și copiilor dvs. pentru mult timp de acum înainte, pentru ca ei și copiii lor alogeni ce au fost primiți cândva de români cu brațele deschise pe aceste meleaguri binecuvântate de Dumnezeu, să poată trăi în huzur și dezmăț încă o sută de vieți de acum înainte.

În anii '45-'64 proaspeții iudeo-comuniști din țara noastră nu au știut că ar fi fost vreodată holocaust în România, deși dețineau toate funcțiile în Securitate, în partid, în lagăre, în celulele de tortură, în arhivele de documente. *Nu, atunci nu fusese holocaust în România, deși ei vânau „elementele fasciste" în fiecare colțișor al României*, de nu mai scăpa nici musca. Cu toate mărturiile luate sutelor de mii de întemnițați și de neîntemnițați, de către evreii bolșevici care conduceau în acea perioadă statul român, nu s-a găsit nici urmă de holocau$t și nu s-a suflat o vorbă despre existența acestuia.

A venit Ceaușescu apoi, care din anii '60 și până în 1989, când a fost asasinat, cu toate că avusese cel mai represiv aparat politic din toată Europa și multe direcții de informații, nu a constatat nici el că ar fi existat vreun holocau$t în țara noastră pe care să-l pună în cârca elementelor „fașiste" de care pomenea tot timpul.

A urmat perioada 1989-2004 în care, timp de 15 ani, cu tot accesul liber la arhive, cu toată libera circulație a informațiilor, iarăși nimeni nu a știut că ar fi fost holocau$t pe plaiurile mioritice.

Și ghiciți ce s-a întâmplat apoi: în 2004 românii au avut o revelație, creierele lor (mă rog, ale altora) au început să gândească mult mai limpede, și au făcut o descoperire epocală: la exact 60 de ani de la instaurarea evreilor la putere în țara noastră, aflăm că a fost holocau$t în România! Este cea mai mare descoperire a umanității de la descoperirea roții și până astăzi! *Oare ce documente noi, datate, ștampilate, ascunse până acum de ochiul vigilent al iudeo-comunismului, au fost scoase la iveală din vreo hrubă,* asemeni manuscriselor de la Marea Moartă, schimbând cursul istoriei românești?

Sigur că da, în România A EXISTAT HOLOCAUST: ***IUDEO-COMUNISMUL A OMORÂT peste 500.000 dintre cei mai buni români, a torturat și terorizat alte câteva sute de mii și asasinează în continuare prin înfometare, prin iradiere GSM, prin vaccinuri și medicamente netestate, prin alimente otrăvite și sclavia produsă de bănci, alte sute de mii de români.***

Sigur că DA, în România a fost și este încă Holocaust, cu H mare! *Numai că la Holocaustul nostru nu vine niciodată Băsescu să plângă, așa cum o face periodic la holocau$tul celălalt!*

***

Stimați ocultiști, aveți grijă că folosiți o armă cu două tăișuri: catastrofa de sistem de învățământ pe care îl tot promovați în ultimii ani în Europa, s-ar putea să se întoarcă ca un bumerang împotriva voastră și să vă lovească peste ochișorii bulbucați (de mirare). *Astfel, peste 20% dintre copiii britanici pe care voi i-ați vrut idioți, cu vârste cuprinse între 11 și 16 ani, cred în momentul de față că Auschwitz este o marcă de bere, un festival religios, sau un gen de pâine.*

„Bună ziua! Dați-mi și mie, vă rog, un Auschwitz"

„Da, vă rog, de secară, graham sau cu semințe?"

„Nu, eu sunt „antisemințe". Dați-mi cel mai proaspăt Auschwitz graham pe care îl aveți, dar care să nu-mi producă gaze. N-aș vrea să gazez pe nimeni, știți, sufăr de meteorism".

„Doriți și un Auschwitz lichid, cu rețetă germană nemodificată?"

„Aoleu, nu, pentru că face rău la creier, iar diseară dau o masă după procesiunea și mătăniile de la festivalul Auschwitz."

Păi nu i-ați vrut voi pe toți cretini, ca să puteți să-i conduceți mai ușor? Uite ce a ieșit. Unde dai și unde crapă! Băgați manualul de „Știința holocaustului" încă de la clasa întâi, pentru că progeniturile britanicilor nu știu ce a fost holocaustul.

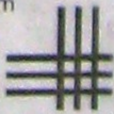
Uneori ne bântuie întrebarea: *„Și care este drama acestei neștiințe? La ce le-ar folosi neamurilor în viața aceasta, sau în cea viitoare, în carieră, în familie, la serviciu sau în tramvai să știe acest lucru, atâta timp cât holocaustul vostru nu se va mai întâmpla vreodată, în antiteză cu holocaustul pe care ni-l pregătiți nouă?"*

(continuare în pag. 15)

"Agenția de știri Garda de Fier"

***

ERATĂ: În numărul trecut, în editorial, s-au strecurat câteva greșeli de dactilografie, cea mai mare fiind în fraza în care aminteam despre deportarea țiganilor în Transnistria (a apărut "deportarea în Transilvania", absolut greșit).

SOLUȚIA CRIZEI ECONOMICE

Vă salut din nou, aducându-vă încă o veste proastă: criza economică are o soluție simplă, la mintea cocoșului! Totuși, de data aceasta, în mod excepțional, există și o veste "bună", bucurați-vă: programul complex de așa-numite măsuri anti-criză nu are nici o legătură cu respectiva soluție și nu va funcționa. De altfel, nici nu este gândit ca să funcționeze, ci să ne arunce praf în ochi.

Criza nu este un accident, ci o mașinărie mondială impecabil reglată, care a demarat la "start de cheie" și nu se va opri până își va atinge scopul. Sau, în orice caz, n-o să se împiedice tocmai de o Românie pusă la jug. Și nici nu-i va rezerva ei o soartă mai blândă, mângâind-o cu o floare în timp ce demolează restul planetei ca un buldozer...

De ce e vestea proastă, respectiv bună, și ce-i cu soluția la criză?

Veți afla - sau vă vor reaminti rândurile următoare.

Să începem cu vestea bună. Epoca al cărei martori am mai apucat să fim este pe ducă. Agonizează dinainte ca actuala generație să se fi născut, astfel încât, dacă o fi avut vreodată o perioadă de înflorire, noi nu am cunoscut-o. Nu vom ști niciodată ce am pierdut, dacă am pierdut cu adevărat ceva.

LIBERTATE? *Să te duci la discotecă, să votezi din patru în patru ani păpuși de cârpă și să bei, să nu mai știi de tine.*

PROSPERITATE? *Minciuna, de vreme ce ai fost jecmănit azi și ieri și încă mai ai "o pâine", înseamnă că alaltăieri aveai mai multe.* Dar adevărata bogăție se află, de "răsalaltăieri", tot în mâna celui care vrea să-ți dea cu ea în cap.

PACE? La război, și unul și celălalt dau cu pumnii, până când unul cade jos. *Pe timp de "pace", așa cum se prezintă ea astăzi, unul dă cu palma și celălalt cu obrazul, iar acest "celălalt" este deja căzut jos. Pălmuirea continuă fără semne de oboseală* - ***nu este decât pacea de după un război pierdut.***

Să mai și înduri tu, "celălalt", această perpetuă degradare bântuit de angoasa că, Doamne ferește, odată și odată se va sfârși...

Doamne ferește? Nu. Dă, Doamne!

Pojghița de iluzii care încă supraviețuiește, subțiindu-se de la an la an, este ca părul care cade de pe țeasta unui bărbat la vârsta a doua. Decât un păr rar, mai bine o chelie deasă!

Iar cei care și-au înfipt capetele în nisip și așteaptă acolo sfârșitul crizei, pentru ca "după aceea" să-și reia tabieturile democra-ptaliste, pot să mai aștepte mult și bine. Păcat că, în respectiva poziție, rămân atâtea funduri la vedere...

În timp ce noi, românii, "pierdeam o țară", rămași în prizonieratul Moscovei vreme de 45 de ani, țările apusene și S.U.A. au trecut razant pe lângă o criză perfect similară cu cea interbelică sau cu cea de acum. Fusese programată tot prin sistemul bancar mondial (cum altfel?) și arcul se întinsese: **Pentru a pregăti o astfel de criză, toate băncile oferă credite ieftine, încurajând întreprinzătorii să se îndatoreze fără griji.** Nici cei care întrevăd realitatea sinistră nu-și pot permite să nu muște momeala, deoarece concurența o va "mușca", devansându-i catastrofal în afaceri pe termen scurt. ***Apoi, eliberarea săgeții constă în creșterea bruscă a dobânzilor la credite, inclusiv la cele deja contractate. Sistemul se blochează, sub forma unei reacții în lanț implacabile - falimente, restructurări, șomaj, alte falimente, după cum vedeți astăzi peste tot.*** (Dar este mai grav decât vedeți!) Acest lucru însă nu s-a mai făcut în anii '60, optându-se pentru o revenire lentă la punctul de echilibru. Cei câțiva economiști care sesizaseră fenomenul dârdâiau de să le cadă dinții! Criza de atunci a fost dezamorsată, după cum atestă Traian Romanescu în "Marea conspirație evreiască", deoarece s-a considerat că lumea nu era încă destul de putredă ca să cedeze. De fapt, marii evrei nu au nici un interes să facă demonstrații inutile de forță. Și așa s-au dat de gol de prea multe ori, chiar și prin acea manevră nefinalizată, iar lumea uită.

Dar nu chiar atât de repede! Nu, odată începută, hora trebuie jucată până la capăt. Astăzi criza financiară este declanșată, cu pedala apăsată până-n far, iar **minunații ei artizani se așteptă ca lumea să cedeze.**

La ce să cedeze? Păi, la comunism atunci, sau la **mondializare** acum. Eventual, prin puterea de convingere a vreunui Papă inconștient care vrea stat mondial, deși se putea și fără Papă, că doar nu era el singurul trădător disponibil - pute de ei planeta! Și România, Doamne iartă-ne!

Pe plan mondial, situația economico-politică de la începutul ultimului mileniu este, într-adevăr, atât de șubredă, că nici dacă bancherii cei mari ar fi răpiți de extratereștri, cu tot aparatul lor drăcesc scos din priză și dat la casare, tot nu am mai "trăi bine". În plus, nici urmă de OZN-uri, așa că râșnița de civilizații toacă înainte cu mult spor.

Iar principalul mecanism prin care criza continuă îl constituie tocmai "măsurile anti-criză". Da. În ce constau ele, în esență? Simplu: băncile importante raportează mari goluri de lichidități, așa că statul (oricare ar fi el) își mai stoarce din buget și de la rezervele deja precare și mai cârpește pe ici, pe colo. Iar asta ce înseamnă? Că *banii circulă într-un singur sens, de la instituțiile goim-ilor, prin fundul găurit al pungilor acestora, în marea burtă evreiască. Acolo se adună tot ce se credea că "a dispărut", că undeva tot trebuia să ajungă.* Imaginați-vă o lume întreagă aducând ofrande peste ofrande zeului Mamona, care rămâne neînduplecat la rugăciunile lor de a opri dezastrul, și veți avea o idee despre ce se întâmplă.

SOLUȚIA de care vorbeam se află însă pe plan național, pentru că știm foarte bine ce avem în propria ogradă, în timp ce situația vecinului o putem doar bănui.

Despre ce este vorba?

Nu putem coase găurile de la bănci fără să ne acuze niște... binevoitori de "fascism" sau "antisemitism". Pentru că acești termeni au fost redefiniți ca să însemne tot ce nu le convine evreilor. Probabil că, peste zece-douăzeci de ani, cu aceste vorbe vor ocărî și pe cine va dori să aibă doi copii, sufocând cu progeniturile lui indezirabile Lebensraum-ul "poporului ales".

Dar putem, cel puțin, să ne păstrăm rezervele, câte mai sunt, iar banii de aruncat în hău să-i culegem de la hoții noștri DOVEDIȚI, prin EXECUTĂRI SILITE.

Asta nu se face nicăieri în străinătate, poate că în UE nimeni nu a furat nimic (...?), dar pe plaiurile noastre - foste mioritice, actualmente din ce în ce mai deșertice - ar merge ca pâinea caldă.

ÎN PRIMUL RÂND, propunem o măsură absolut inofensivă: să li se amintească tuturor care s-au îmbogățit brusc faptul că la fel de brusc le-au crescut și impozitele de plătit la stat. La așa o pacoste ce le-a căzut dintr-o dată în cârcă, bieții de ei și-au pierdut cumpătul și... au uitat.

ÎN AL DOILEA RÂND, se observă că mari averi și însemnate proprietăți ale unora nu pot fi justificate. Statul român, conștiincios, trebuie să confiște acele averi și proprietăți, pentru că nici un articol din Constituție nu apără proprietatea dobândită pe căi inexplicabile. ***"E al tău?" "Da." "Cu câți bani?" "Unu urmat de multe zerouri." "De unde-i aveai?" "Ăăă..." "Nu știi, atunci ia mâna de pe el!"***

Îi întreb pe cei care nu s-au lăsat prostiți de mitul privatizării TOTALE: nu era mai bine să aibă și statul român în proprietate câteva pârghii economice, decât să fie toate în mâna străinilor?

Să fie clar pentru toți că nu susținem o naționalizare abuzivă de tipul celei comuniste din anii '50.

Dar este o nebunie ca statul să nu uzeze de mijloacele LEGALE pentru a redobândi chiar și cea mai dărăpănată fabricuță cu geamuri sparte! Orice este mai bine decât nimic, *orice bun poate fi administrat profitabil*, în ciuda minciunilor cu care am fost mânjiți din creștet până-n tălpi în ultimele două decenii.

Și, în vecii vecilor, un vapor nu se poate vinde străinilor pe UN DOLAR, d-le Băsescu! Nici măcar epava de la Costinești. ***Traian Băsescu, deținând în 1992 funcția de subsecretar la Ministerul Transporturilor, a intermediat cumpărarea de către firma norvegiană Klaveness de la Petromin Overseas Inc ("holding" al statului român) vânzarea a 18 dintre navele cele mai moderne ale României. Nu erau nicidecum epave, dar prețul de tranzacție a fost de 1 (unu) dolar bucata. În bilanțul contabil al norvegienilor, cele 18 vapoare figurau ulterior cu o valoare de 206,4 milioane de dolari*** (conform volumului "Politica filo-sionistă a României", de Cornel Dan Niculae, pag. 46-47). Bună afacere, domnule - cu încă 12 nave puteai să-l cumperi și pe trădătorul lui Iisus Hristos!

Am numit doar un caz, de mare notorietate, o pată neștearsă de pe fruntea președintelui. La vremea respectivă, Justiția... ca și azi... În fine, nu a tăcut chiar de tot, dar dosarul s-a împotmolit, chipurile, în birocrație. ***Nu binevoiește d[l]. Băsescu să depună la buget, din buzunarul lui, 206,4 milioane de dolari și încă ceva penalități pe deasupra?***

Propun cititorilor o întrebare de cultură generală: *Ce combinat din România a fost "privatizat" la preț de vapor băsescian (1 dolar), când s-a produs minunea și cine a nășit-o?*

Răspunsul nu ni se va trimite pe adresa redacției, că noi îl cunoaștem deja. În schimb, am fi bucuroși dacă s-ar afișa pe cât mai multe bannere publicitare (eventual și în Piața Universității)...

Zâmbim tot mai trist când auzim prin câte un tramvai acuzații de prostie la adresa vreunui politician. ***Să vinzi, din partea statului, o ditamai uzina pe un dolar, poate fi o consecință a prostiei?*** Sau gripa porcină poate avea asemenea urmări?

Ei bine, pe sub preșul unor asemenea concetățeni de-ai noștri se află uitat niscaiva mărunțiș... care nu este al lor. De drept, este al nostru și credem că poate acoperi răscumpărarea noastră din robia FMI! Ba chiar, din ce rămâne, România și-ar putea cumpăra și 18 vapoare noi și nava cosmică Enterprise.

Dar... sunteți nerăbdători să ajungem mai repede la vestea proastă?

Bineînțeles că, în situația emoționantă în care câteva zeci de "burtoși" s-ar pocăi peste noapte și ar da înapoi ce au furat, bunăstarea României ar fi, teoretic, posibilă. Chiar și concomitent cu ruina și neocomunismul din Statele Unite.

Prin anii '30, Portugalia, așa de mică precum este, nu a simțit deloc crahul de pe Wall Street, însă aceasta avea un SALAZAR, pe când noi avem politicieni - care <u>ne interzic soluția mai sus menționată, sau oricare alta, nu pentru că nu ar fi bune, ci tocmai pentru că ar fi</u>. *Atâta vreme cât dușmanul își hotărăște conducătorii, nu-l poți înfrunta.*

După cum ați înțeles deja, criza s-ar putea remedia, chiar de către FMI și Banca Mondială, fie dacă li se va îndeplini "visul", mondializarea, fie dacă vor ajunge la concluzia că mai este încă de așteptat. În al doilea caz, desigur că vor simula, pentru proști, că au făcut un efort colosal pentru a remedia urmările acestui... flagel "divin".

Iar capcana va rămâne întinsă până data viitoare, avându-se grijă ca economia mondială să nu fie în nici un fel imunizată.

Dacă "măsurile anti-criză" ar fi bune la ceva, economia, cultura, NAŢIONALITATEA noastră s-ar simţi ca un condamnat graţiat tocmai când era cu gâtul în ghilotină. Chiar că suntem cu gâtul în sus-numitul mecanism, pe care l-am botezat astfel în "cinstea" începutului sfârşitului, în veci blestematul an 1789. Însă, de fapt, ar fi doar o amânare, nicidecum graţiere. Osânditul aude pe cineva ciocănind de zor, înţelegând că i s-a mai dăruit un sfert de ceas, până se repară ghilotina. Atât.

Dar de data aceasta, ceasul a fost întors ca să bată până la ora 24:00.

Finalitatea acestei încâlceli de manevre, executate cu răbdarea diabolică a multor generaţii evreieşti, este un puci mondial prin care se va decapita orice formă de libertate umană. De asemenea, noua conducere va face tot posibilul pentru a desăvârşi procesul degenerării umanităţii goim (care deja avansează alarmant), pentru ca noul ei rol de sclav oligofren fericit să i se potrivească la perfecţie.

Sunt în favoarea acestui viitor sinistru trei categorii de bipezi care încă mai poartă, în batjocură, chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, dar de care El îi va lipsi, stigmatizându-i pentru totdeauna:

1. Beneficiarii Noii Ordini, aleşi ai "dumnezeului" lor demonic.
2. Cei care chiar vor să fie vite (goim, în traducere), pentru care singurele poveri de neîndurat sunt gândirea şi responsabilitatea.
3. *Cei care nu văd mai departe de viaţa lor* şi a unui cerc restrâns de rude şi prieteni, despre care îşi închipuie că va scăpa neatins chiar în mijlocul dezastrului general. *Aceştia se tem mai mult de ce ar avea de îndurat pentru că s-ar fi opus sistemului, decât de însăşi desfiinţarea umanităţii, dacă ea s-ar putea amâna până la cinci minute după moartea lor meschină.*

Prin pasivitate, mai atârnă o piatră de gâtul dumnezeirii din om şi toţi cei care nu ştiu ce se întâmplă, pe care nu doresc să-i jignesc, pentru că toţi am trecut prin această etapă: se cheamă copilărie, nu este un păcat, dar vine timpul să o depăşiţi, domnilor...

Ce mai rămâne sunt puţinii şi nevrednicii robi ai lui Hristos, prin care El se va slăvi în pofida tuturor puterilor de pe pământ. Prin cei puţini şi nevrednici s-au înclinat toate balanţele înspre biruinţa creştinătăţii, pentru că în talerul ei a apăsat irezistibil mâna Domnului.

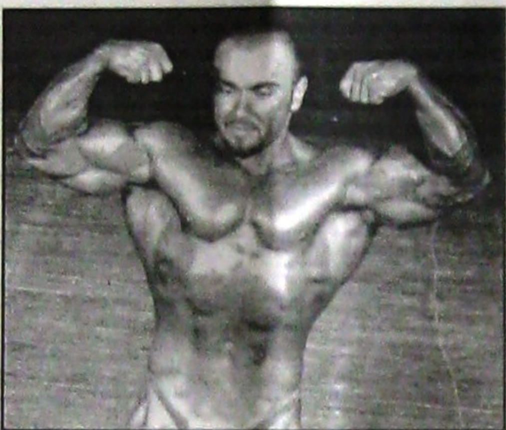
Vremea nehotărârii şi a ignoranţei trece repede: tic-tac, tic-tac!

Ştefan Hâncu

***

MANEVRE DE ÎNVĂLUIRE

Am constatat cu repulsie că persoanele de la Ministerul inCulturii au terminat Monumentul Holocau$tului de pe splaiul Dâmboviţei. Nefiind o surpriză, de vreme ce ştiam că se construieşte, nu am făcut infarct, dar am trecut pentru a nenumărata oară prin amărăciunea neputinţei. Vă mărturisesc că nu am avut curajul să scriu mare, cu un spray, pe gardul şantierului ceea ce gândesc, cât încă se mai putea (că, mai târziu, el se umpluse oricum de grafitti, dar legat de indecenţele cotidiene, fotbal şi altele asemenea, nimic "incorect politic"). Iar acum am ratat şi ocazia de a huidui la grandioasa inaugurare, pe 8 octombrie, nefericitul an curent. Astfel încât, cel puţin sunt în libertate şi mai pot să scriu acest articol.

Dar ce ar mai fi de scris? Că Traian Băsescu s-a înjosit din nou (nimic nou sub soare!), că l-a mai insultat şi agenţia NewsIn, citându-i aberaţiile în mass media...

"România îşi exprimă astăzi cu demnitate conştiinţa propriei responsabilităţi în faţa istoriei"...

"Este o crimă care nu poate fi vreodată uitată sau minimalizată, pentru că memoria victimelor şi a supravieţuitorilor Holocau$tului ne aduce în faţa conştiinţei responsabilitatea de a cunoaşte, de a asuma şi de a transmite adevărul istoric"...

"Memorialul victimelor Holocau$tului ridicat în Capitală de sculptorul Peter Jacobi este răspunsul matur al societăţii româneşti la urgenţa recuperării memoriei şi a privirii critice lucide asupra trecutului"...

Şi dă-i, şi pupă! Mai jos, şi mai jos! Cu mai multă "demnitate", aaaaşa...

Prea diluat, d-le preşedinte. Uite, Elie Wiesel ar fi rezumat totul în câteva vorbe, folosindu-şi eficient timpul pentru a-i scuipa cu mai mult venin pe români... sau dumneata încerci să-i mai şi linguşeşti, ca să te voteze? De ce, ei îţi dau mandatul, sau noi? Vezi cum scapi de Oprescu, că şi el candidează. Ia prestează mai cu spor, că altfel zău că nu se ştie niciodată...

Şi cum poate fi sculptura unui evreu răspunsul "societăţii româneşti"!? Ia dă-i repede cetăţenie, pune-i şi nume...: Roman, Teodorescu, Ungureanu, acolo, ceva.

Tot el, Băsescu, a scăpat încă o absurditate, de care însă ne bucurăm, ca şi de orice greşeală pe care o face pentru că astfel poate pricepe tot plăvanul că nu e om cel ce debitează aşa ceva, ci o marionetă, şi încă făcută din paie cele mai proaste, putrede.

Printre puhoaie de pogromuri la Dorohoi, Galaţi, Bucureşti - Abatorul, din nou (nu pricepi odată că erau poze aduse de Ilya Ehrenburg de peste graniţă!?), Iaşi etc., marinarul nostru naţional a navigat şi prin apele tulburi ale evocării autorităţilor maghiare de ocupaţie din Transilvania. Înseamnă că acest memorial al răului la stomac plăteşte, prin umilirea noastră cu "demnitate", şi faptele ungurilor? Care, pesemne, deportaseră evrei la Auschwitz... că pe români îi măcelăreau pe loc, fără probleme.

Dar se poate să nu sluţească nimeni şi frumoasa Budapesta, singura podoabă a Ungariei, printr-o "creaţie" similară? Ja-co-bi! Ja-co-bi! Hai, Peterică, hai, că poţi.

La bâlciul de "dare în folosinţă", Băsescu nu a vorbit singur: veniseră câţiva ambasadori, dintre care al Statelor Unite era un evreu, Gitenstein, iar al "Reichului", von Mettenheim, era în lanţuri, precum şi doi dintre suspect de mulţii supravieţuitori ai lagărelor naziste, care au avut bunul simţ să aibă vârsta corespunzătoare, ca să fi fost născuţi pe vremea aceea... Au fost importaţi, după cum se vede. Nu-mi pot stăpâni un zâmbet involuntar când mi-i imaginez vorbind româneşte între ei numai de dragul camerelor de luat vederi!

În rest, audienţa a fost una selectă, chiar exclusivistă, aş spune – adică exclusiv evrei - deşi ar fi nedrept să neglijăm prezenţa d-lui Dumitru Trancă, ţigan deportat în Transnistria de către regimul Antonescu. Şi domnia sa a vorbit adunării, dar probabil că nu cu măiestria celorlalţi oratori, deoarece presa nu i-a reprodus nici o propoziţie. Totuşi, este sigur că nu a spus nimic bun despre Şeful Statului de atunci, ca să nu-l supere pe şeful statului de acum.

Presa neglijează în mod sistematic să menţioneze dacă a asistat şi vreun român.

Deşi nu am fost acolo, ca să mă conving, aş paria că nu a fost nici unul. Desigur, s-au prezentat, din obligaţie, câţiva mari dregători cu nume româneşti, rozători şi rozătoare ale osului public, dar probabilitatea de a mai întâlni români, măcar din punct de vedere biologic, în aceste sfere înalte ale societăţii, scade dramatic de la un an la altul.

Este gata.

O să fim filmaţi trecând zi de zi pe lângă splendida bubă urbană, bătând din buze şi blestemând în gând.

Asta îmi aminteşte de tablourile cu Ceauşescu, precum şi de numeroasele bancuri, tot cu el, care se spuneau pe şoptite şi se râdeau pe muteşte.

Nici o grijă, vor mai fi destule ocazii să ne vedem politicienii îngenuncheaţi la cultul Holocau$tului cel puţin ca şi până acum, o dată pe an. Va fi însă, cu siguranţă, o noutate să vedem vigilenţa fără seamăn a poliţiei în a preveni şi pedepsi vandalizarea bunului public, deşi pe statuile de regi şi domnitori fiecare va putea mâzgăli orice, în continuare. Iar dacă Dumnezeu va binevoi să trăsnească acea coloană odioasă, va fi acuzat şi El de antisemitism. Deşi, într-un fel, n-ar fi nici o schimbare, deoarece icoanele Lui "deranjează" deja în şcoli. Gurile rele spun că unii nu dorm bine noaptea din cauză că este o cruce care, chipurile, ar "pângări" Parlamentul. Dar, cum se spune la români, suntem chit, tovarăşi, pentru că şi noi avem un coşmar din cauza acelui parlament care pângăreşte Crucea!

Ştefan Hâncu

***

IUDEO-COMUNISM?

Diverse „persoane de bine" ne-au întrebat (ca să nu zic „ne-au atras atenţia") de ce folosim sintaxa „iudeo-comunism", asociind ciuma roşie cu iudaismul.

Să zicem că am eu sau avem noi un mod de a ne exprima nejustificat, trădând sentimentele noastre profunde faţă de anumite evenimente, cum ar fi genocidul din iunie 1940 împotriva armatei române şi a populaţiei creştine din Basarabia, sau contribuţia absolut hotărâtoare a etnicilor evrei după 1944 la asasinarea în lagăre şi închisori şi pe şantiere ale morţii a 500.000 de români creştini, în frunte cu elita politică şi intelectuală a ţării.

Dăm un citat din Karl Marx, părintele incontestabil al comunismului, în care dezvăluie motivul pentru trebuie să apară comunismul:

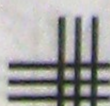
„Poporul evreu în întregime va fi propriul său mesia. Acesta va realiza dominaţia lumii prin dizolvarea altor rase..... şi prin stabilirea unor republici mondiale în care evreii de pretutindeni vor exercita privilegiul de cetăţeni. În această nouă ordine mondială copiii lui Israel.......vor furniza toţi liderii, fără a întâlni opoziţie" (din Karl Marx într-o scrisoare către Baruch Levy, citată în Review de Paris, 1 iunie 1928, pag. 574)

VOM REPETA PUBLICAREA ACESTEI INFORMAŢII ***de şapte ori câte şapte !***

Cu drag,

REDACŢIA

MASONIZAREA BISERICII SAU "AUDIENȚĂ LA UN DEMON MUT" - SAVATIE BAȘTOVOI (II)

(continuare din numărul trecut)

Care erau scopurile masoneriei și în ce relații se afla ea cu vechile structuri ale Comitetului pentru Siguranța Statului sovietic?

O legătură trebuia să existe cu siguranță, gândi VICTOR ROTARU, hotărând să se dedice **cercetării mai în profunzime a fenomenului.**

Anul 2008. România - „țara popilor"

Efectele libertății religioase au depășit cu mult așteptările Comitetului pentru Siguranța Statului (KGB). Bisericile s-au înmulțit atât de mult pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice, încât liderii politici, pentru a-și asigura voturile în alegeri, au început să pozeze lângă episcopi și preoți. Loialitatea Bisericii față de politica centrală nu era pusă la îndoială. În decursul a douăzeci de ani nici un episcop nu a contrazis public politica de la Kremlin. Atacurile din Cecenia și din Transnistria se făceau și cu încuviințarea publică a Ierarhiei, iar liderii separatiști s-au învrednicit de medalii patriarhale. Așadar înmulțirea bisericilor și influența crescândă a clerului nu putea aduce decât folos statului. ***Dar ce s-ar întâmpla dacă într-o zi Biserica ar deveni conștientă de forța pe care o reprezintă și s-ar întoarce împotriva politicii centrale? Lucrul acesta trebuia prevenit și împiedicat să se producă...***

VICTOR ROTARU se ridică de la masa de scris și începu să umble prin cameră. Era trecut de miezul nopții, și mintea lui obosită își ordona cu anevoie gândurile. După câteva minute el se așeză din nou la masă și își continuă însemnările:

„Ortodoxia europeană dă și ea destulă bătaie de cap autorităților. Adusă în Europa de state neînsemnate ca putere economică, precum România, Serbia și Bulgaria, Ortodoxia este văzută ca un tentacul al Rusiei. Acest fapt este departe de adevăr, deoarece toate aceste state mici au fost creștinate încă din perioada apostolică. **Asocierea Ortodoxiei cu Rusia și comunismul s-a făcut prin presa de stânga, care a înfierat Biserica prin aceleași clișee pe care le-au folosit pe rând Revoluția Franceză, Revoluția lui Lenin și represaliile lui Stalin și Hrușciov.**

În România, Biserica Ortodoxă a fost atrasă într-un ecumenism exagerat, cu scopul de a o pune în conflict cu restul Bisericilor Ortodoxe din lume..."

Aici VICTOR se opri și începu să răsfoiască vraful de ziare, reviste antiglobaliste, cursuri de politologie, Liturghiere și tot felul de cărți de slujbă, mai noi și mai vechi, din care își scotea **pagini întregi de notițe**. Găsi în sfârșit ceea ce căuta. **Apoi continuă:**

„Intrarea României în Europa a fost precedată de vizita papei Ioan Paul al II-lea, care a fost prima întâlnire dintre un papă al Romei și un patriarh ortodox de la 1054 încoace. ***Reacțiile antiecumeniste din mediile monahale și teologice nu au întârziat să apară.*** *Sfântul Sinod a emis o circulară secretă prin care tuturor clericilor, monahilor și teologilor li se interzicea apariția în presă. Această interdicție trebuie privită prin prisma faptului că ortodocșii alcătuiesc peste 80% din populația țării, iar mănăstirile și bisericile sunt la fel de numeroase ca și magazinele...*

Ortodoxia acestor state mici, odată cu intrarea lor în Uniunea Europeană, răscolea istoria corectată politic a totalitarismului masonic.

În România milioane de oameni încă mai cântau în Vinerea Mare Patimile lui Hristos după textul bizantin care abunda în referiri considerate «antisemite» de legislația europeană. *Chiar dacă Sfântul Sinod cenzurase o parte din ele în secret, fără a înștiința credincioșii printr-un document oficial, totuși problema rămânea nerezolvată în principiu.*

Biserica unei țări neînsemnate precum România sfida legislația europeană și documentul «Nostra Aetate» adoptat în 1965 de Conciliul II Vatican, prin care evreii erau absolviți de vina de a-L fi răstignit pe Hristos. *Tot atunci s-a hotărât cenzurarea Evangheliei și a imnelor creștine de «pasajele antisemite».* ***Orice referire publică la evrei ca având legătură cu răstignirea lui Hristos avea să fie catalogată drept «antisemitism» și pedepsită penal..."***

„Tabu-ul antisemitismului este în directă legătură cu procesul de la Nurnberg și cu sutele de miliarde de dolari pe care Germania le plătește începând cu anul 1948 statului Israel, ca despăgubiri de război.

In 2002, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002, ROMÂNIA, deși a ieșit nevinovată din procesul de la Nurnberg, ***și-a recunoscut singură vina de a fi exterminat evrei în timpul celui de al doilea război mondial și a fost amendată cu 20 DE MILIARDE DE EURO.***

Se pare că evreii sunt singurii care au avut ideea să-și vândă morții. Și să-i vândă foarte scump. Plata către statul Israel se face pe cap de mort și orice discuție despre cifra bătută în cuie a holocaustului costă sume enorme de bani. **Iată de ce referirile contradictorii la evrei, fie de ordin politic, fie religios, trebuie să dispară.**

Astăzi, în majoritatea statelor europene și americane, polemica cu evreii este considerată antisemitism și se pedepsește cu ani de închisoare.

Singură Ortodoxia, rămasă prin imnografia sa în epoca bizantină, sfidează totalitarismul masonic. ***Creștinii nu înțeleg legătura dintre crimele comise de regimul lui Hitler și Mussolini și comemorarea patimilor lui Hristos pe care ei o fac în Vinerea Mare, dar și în fiecare duminică, miercuri și vineri. Cum Hristos, Cel răstignit, a fost transformat în prilej de instigare la ură? Cum sutele de milioane de creștini, victime ale persecuțiilor romane, bizantine și comuniste, au fost transformați de istoria corectată politic, în infractori?*** *De ce nici un regim politic nu recunoaște numărul imens al victimelor din rândul creștinilor? De ce împotriva creștinilor și a lui Hristos se poate spune orice în documentare mincinoase semnate de posturi de televiziune cu renume mondial?* ***Romanele blasfemiatoare la adresa lui Hristos și a creștinilor iau premiul Nobel, iar filmele sunt premiate cu Oscar, în timp ce o simplă ironie la adresa evreilor și a holocaustului te costă ani de închisoare."***

VICTOR se ridică de la masa de scris și, clătinându-se de oboseală, se trânti în pat.

Intre timp, istoria continua.

Comisarul European al Justiției ieși pe cerdacul Mănăstirii Vovidenie și scoase o țigară. **Episcopul „K" se** repezi, cu un aer vinovat, oferindu-i bricheta aprinsă.

- Preasfințite! Cât timp o să mai pierd eu pe dealurile României voastre nenorocite? Ți se pare că nu mai am și altceva de făcut?

- Dar, Excelența Voastră...

- M-ați asigurat că scoaterea icoanelor și a crucilor din locurile publice nu este o problemă! Ați promis că nu va trece nici o lună de la intrarea României în Uniunea Europeană și nu va mai rămâne nici urmă de icoană în școli și în cabinetele funcționarilor publici!

- Dar, Excelența Voastră, am făcut tot ce ne-a stat în puteri... Campania de presă a fost bine organizată...

- De ce nu v-ați ținut de cuvânt!? strigă Comisarul European al Justiției.

- Dar, Excelența Voastră, v-am prezentat înregistrările emisiunilor de la televizor, ați văzut numărul semnăturilor adunate împotriva acestei acțiuni... A fost prea în pripă...

- M-ați asigurat că Biserica are cea mai mare credibilitate în România și că Sfântul Sinod face legea în Biserică! De ce nu ați acționat mai dur?

- Excelența Voastră, asta așa este, dar **s-au răsculat intelectualii, artiștii, tot poporul.** Dacă am fi acționat mai dur, ne-am fi pierdut credibilitatea în fața lor. Excelența Voastră ați spus-o în nenumărate rânduri că Biserica trebuie să rămână și în continuare instituția cu cea mai mare credibilitate...

- Ascultă, Preasfințite, zise Comisarul, slobozind nervos fumul din piept, ***dacă n-o să vă faceți treaba, tu și colegii tăi o să vă vedeți mutrele astea idioate în ziarele de mâine, cu toată povestea vieții voastre! O să vă bag la pușcărie, canaliilor, și o să punem alții în locul vostru!***

- Dar, Excelența Voastră, promit că totul va fi rezolvat, e doar o problemă de timp...

- Timpul costă bani, Preasfințite!

La întrunirea secretă de la Mănăstirea Vovidenie, care era doar una din multele care au avut loc în ultimii ani în România, s-a reluat discuția despre numărul mare al preoților și al mănăstirilor pe teritoriul României.

Comisarul European al Justiției a aruncat furios harta turistică a României pe masă, strigând:

- Când or să dispară toate aceste ciori de pe harta României?!

„Ciori" erau numite crucile care marcau mănăstirile pe hartă. Mănăstirile românești atrag sute de mii de oameni. La unele hramuri se adună de la zece mii la șaptezeci de mii de credincioși. ***Dacă vreunui episcop i-ar trece prin cap să-i pună pe toți acești oameni să semneze modificarea unei legi în România, toți parlamentarii cumpărați de masoni ar deveni inutili.*** **Administrația europeană trebuia să prevadă și să combată această posibilitate.**

ROMÂNIA, această „țară de popi", era vândută doar la nivelul politic, nu și religios. **Lupta care trebuia dusă acum era aceea împotriva Ortodoxiei, care reprezenta peste 80% din populația țării.** *Biserica Ortodoxă Română a rămas singura instituție centralizată care poate influența societatea mai mult decât sistemul de învățământ.*

Masonii europeni se grăbeau să ***limiteze influența Ortodoxiei, așa cum au limitat*** *de-a* ***lungul timpului influența Catolicismului.*** Arma **tradițională într-o astfel de luptă** rămânea **calomnia.** *Presa românească, aservită masoneriei mondiale, avea să devină vehiculul principal care avea să ducă tonele de murdărie în casele și în inimile oamenilor creduli și dezinformați.*

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Corneliu Mihai

"PE DRUMUL CRUCILOR CĂZUTE" – VIRGIL IONESCU (VI)

- TEXT INEDIT ÎN ROMÂNIA -

(continuare din numărul trecut)

Întrevedere cu Regele

Conflictul dintre Rege şi Mişcarea Legionară se adâncea. Nu din vina noastră, desigur, şi totuşi oarecum din ea, adică din năzuinţa de a ne croi un loc la soare, care nu ni se permitea. **Camarila Palatului, în serviciul intereselor străine, care cereau distrugerea Legiunii, nu înceta să împingă pe Rege într-acolo.**

Regele, cu spiritul întortocheat de vechi politician, deprins cu manevrarea oamenilor săraci în caractere dar bogaţi în ambiţii şi păcate, auzise despre Moţa că era, după Căpitan, cea mai proeminentă şi populară figură din Mişcarea Legionară. Diabolismul înnăscut al lui Carol l-a dus la ideea că prin Moţa ar putea să repete figura ce-i reuşise odinioară, când, atrăgând pe Gh. Brătianu, l-a despărţit de vechiul partid liberal. Gh. Brătianu, cu mari calităţi intelectuale, profesor universitar, dar fire slabă şi influenţabilă, încrezându-se în promisiunile regelui, a ieşit din partidul liberal cu o parte din tineret, formând un nou partid. După ce făcuse pe voia Regelui, acesta, nemulţumit de rezultatul obţinut, l-a lăsat în vânt. Mai târziu, l-a întrebuinţat, din când în când, ca om de legătură cu Berlinul, unde căuta o apropiere, pentru unele tratative sau sugestii, pe care nu le dorea făcute pe căile oficiale.

Procedând aşijderea, regele şi-a închipuit că prin Ionel Moţa, va reuşi să spargă şi unitatea legionară. Prin urmare, **într-o zi din vara lui 1936, an atât de bogat în evenimente legionare, am fost chemat de către prefectul Poliţiei, gen. Gabriel Marinescu, care m-a înştiinţat că Regele dorea sa mă vadă**, în secret, chiar a doua zi la orele două.

De ce alegerea căzuse pe mine se va vedea din digresiunea ce urmează, nevoit s-o fac, fiind necesară unei mai bune înţelegeri a relaţiilor mele anterioare cu Regele, întrerupte, mai apoi, pentru lungă vreme, relaţii încă din vremurile când el nu mai era prinţ moştenitor, ci doar un domn Caraiman, refugiat prin străinătate. (**N. n.:** Nu reproducem aici această lungă digresiune, din lipsă de spaţiu.)

Fiind singurul legionar cunoscut cândva de Rege, eram cel mai indicat să fiu căutat şi chemat, atunci când a crezut că aş putea fi folosit.

Din nenorocire, tocmai în acel moment Căpitanul lipsea din Bucureşti, aşa că n-am putut să-l consult înainte de întrevedere asupra acelor care i-ar fi convenit să le discut, cât şi asupra atitudinii personale ce urma să iau în faţa lui.

Regele m-a primit ca şi cum ne-am fi despărţit ieri şi nimic nu s-ar fi întâmplat intre noi, cu acelaşi zâmbet prietenos şi înşelător pentru cine nu-l cunoştea. Mi-a reamintit de timpurile "surghiunului", mi-a istorisit unele din proaspetele scandaluri petrecute în societate şi m-a poftit să fumez! Incet, pe nesimţite, abil diriguitor al conversaţiei, a ajuns la chestiunea legionară.

I-am reamintit că în preziua dizolvării de la 10 decembrie 1933, Căpitanul îi solicitase prin prefectul Poliţiei o audienţă şi nu fusese primit. Cam încurcat, mi-a răspuns că "nu vroise să-l supere pe Duca!"

— In schimb l-am supărat noi, i-am răspuns, şi a râs cu poftă.

A început să mă întrebe despre Mişcare şi despre unele personalităţi din ea, de care auzise şi ştia câte ceva, până ce a ajuns la ţintă: Moţa!

I-am confirmat că, după Căpitan, el era cu mult cea mai proeminentă şi populară figură legionară. Mi-a răspuns că avea aceeaşi impresie şi de aceea ar fi dorit să-l cunoască. Am priceput manevra. Ar fi vroit ca. eu să fiu intermediarul şi purtătorul lui de cuvânt pe lângă Moţa. I-am explicat de ce nu credeam ca Moţa ar primi să ceară o audienţă fără învoirea Căpitanului şi înainte de a fi acesta primul primit. Ataşamentul lui Moţa pentru Căpitan, disciplina şi ierarhia din Mişcare, pentru care Moţa era primul să militeze, l-ar fi oprit s-o calce. De altfel, cum Moţa era complet lipsit de alte ambiţii afară de bunul mers al ţării pe drumul legionar, era o chezăşie care mă îndreptăţea, deşi neautorizat, să afirm cele spuse.

Regele nu mi-a părut prea încântat A rămas pe gânduri ca unul care, găsindu-se în mers, află la o cotitură o barieră lăsată.

Am profitat de această pauză ca să încep să-i vorbesc despre Căpitan, despre marea lui înţelegere în toate cele omeneşti şi ale vieţii, despre înţelepciunea şi bunătatea care, deşi nu reieşeau totdeauna din acţiunile, ordinele şi circularile lui, erau totuşi marea realitate!

Mi-a răspuns că şi el ar fi fost curios să-l cunoască, dar că, încă, nu venise momentul! O primire oficială a Căpitanului în acel timp ar turbura prea mult ţara şi politica ei!

Ca să nu pierd terenul i-am replicat că nu ar fi nevoie de o primire oficială, ci de combinarea unei întâlniri, ca din întâmplare, unde şi când ar dispune, fie prin pădurea Snagovului sau a Castelului Peleş. Căpitanul se va găsi oriunde, iar secretul bine păstrat.

Regele a trecut fără răspuns peste propunerile mele, începând să-mi enumere cam ce ar dori el, pentru moment, de la Căpitan:

a) Să nu mai fie atacată Lupeasca.

I-am răspuns că pot promite că personal Căpitanul nu o va ataca, dar că niciodată nu va putea da un asemenea ordin direct legionarilor. Dacă ar face-o, toată lumea ar spune că a devenit omul ei şi e înţeles cu ea. Ar fi o mare scădere în prestigiul lui în Mişcare şi în afară, la care nu putea consimţi.

b) Cerea îndepărtarea din Mişcare a lui Alecu Cantacuzino. (**N. n.:** Alecu Cantacuzino, prinţ şi doctor în Drept internaţional, diplomat de carieră, descendent din una din cele mai vechi şi cunoscute familii nobiliare din România, familie de domnitori care a dat, totodată, numeroase personalităţi politice şi ştiinţifice, era considerat de Carol al II-lea un pericol pentru el, un rival periculos, întrucât era "os domnesc" şi comandant legionar).

Prudent, i-am răspuns că voi raporta Căpitanului această dorinţă, dar că în Mişcarea Legionară, până atunci, nimeni nu avea ceva de reproşat atitudinii legionare a lui Alecu Cantacuzino.

c) Ar fi fost de dorit ca Mişcarea Legionară să nu mai apară atât de ataşată lui Hitler, ceea ce indispunea pe aliaţii ţării.

I-am răspuns că, afară de oarecare simpatii datorite asemănării ideologice, nu eram prin nimic legaţi de Hitler, că nu am avut şi nu avem nici un contact direct cu el sau cu oamenii lui. Mişcarea Legionară, de fiece dată, avea în vedere numai interesele României, conform cerinţelor momentului, şi nimic mai mult.

In continuare, Regele a început să-mi vorbească de politica lui personală care, deşi pare să fie un "zig-zag", acest zig-zag, condus de el, îl va duce la ţelul urmărit. Am înţeles că făcea aluzie la dictatura pe care se ştia că o pregăteşte şi de care se vorbea insistent în anumite cercuri.

Nu ştiu ce mi-a venit, în acel moment, dar i-am spus tăios şi textual:

- Majestate, nu ştiu ce urmăriţi! Dar de una vă pot asigura: cu Codreanu veţi putea fi un Rege mare, fără el pierdeţi tronul!

S-a ridicat furios, sângele i-a fugit din obraji şi mi-a arătat uşa. L-am salutat legionăreşte şi am ieşit. Audienţa durase peste două ore.

Ajuns acasă, mi-am notat, aproape cuvânt cu cuvânt cele petrecute. După acele note am raportat Căpitanului totul, mai precis şi mai amănunţit decât am făcut-o acum. Anii au şters multe nuanţe, au diluat detaliile, dar miezul a mai rămas. Căpitanul mi-a spus că am procedat bine.

***

Predeal

După cum am spus, Căpitanului îi plăceau munţii, acele mâini ale pământului împreunate în rugăciune spre cer. La început îndrăgise pe cei ai Bucovinei şi mai ales Rarăul, apoi, după ce i-a cunoscut, a iubit şi pe ai Munteniei.

Predealul îi devenise refugiul căutat, de cum îi dădeau puţintel răgaz treburile legionare, căci şi

Căpitanul în cămaşă legionară, la Predeal, 1935
(poză trimisă tatălui său)

pentru el viaţa nu era numai necaz, avea şi zile luminoase, cu satisfacţii fizice sau morale, după cum le doreşti sau te pricepi să le cauţi.

Căpitanul închiriase, într-o căsuţă mai mult decât umilă, lângă grădina publică, o cameră şi o bucătărie. In cameră instalase un pat comun, sistem Jilava, pe care se puteau odihni, ca vai de lume, opt până la nouă persoane. Când el se afla la Predeal, locurile erau întruna ocupate.

Iarna, dacă zăpada căzută era suficientă, practica skiul, singurul sport pe care-l cunoştea, aprecia şi-l pasiona. Ar fi dorit ca toţi să simţim şi să facem la fel. De aceea, cum sosea un nou legionar, îi punea să încalţe skiurile, amuzându-se de dibuirile timide ale începutului şi de grotescul căderilor de rigoare.

Sus, pe terenul sportiv de pe muntele Susai, se întâlnea adesea cu gen. Antonescu, alt îndrăgit de acest sport. Skiau împreună şi conversau politică.

Îmi amintesc de una dintre convorbirile din vila Generalului de la Predeal.

Generalul făcuse unele aluzii străvezii, arătându-şi gândul că ar fi fost bine ca şi el să intre în Mişcare, dar s-o conducă! Aştepta răspunsul Căpitanului.

Acesta îi spune: *"D-le General, Mişcarea Legionară e o teacă, dvs. o sabie, eu alta, credeţi că putem încăpea în aceeaşi teacă?"*

Generalul a înţeles şi a tăcut, deşi nu i-a convenit răspunsul. Erau deseori de alte păreri, dar, cum se stimau reciproc, se apreciau şi îşi recunoşteau meritele.

Un an mai târziu, 1937, din dorinţa Căpitanului, s-a deschis la Predeal, pe drumul care urca spre Susai, o casă de oaspeţi cu restaurant. Inovaţia în această întreprindere legionară a fost lipsa unui tarif fix. Oricine putea mânca şi bea, ce şi cât dorea, plătind cât credea de cuviinţă. Cine nu avea, sau nu vroia, fără supărare, nu plătea nimic. Restaurantul a fost mereu plin şi a adus apreciabile venituri.

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Ştefan Buzescu, student

SFÂRŞITUL DEMOCRAŢIEI (II)

(continuare din numărul trecut)

DEDIC ACEST ARTICOL tuturor acelora ce au rămas necunoscuţi opiniei publice, acelora care s-au jertfit în timpul vieţii noastre pentru ca libertatea şi conştiinţa umană să nu fie pusă în zeghe, ***tuturor celor*** *"incomozi" "dispăruţi", sacrificaţi pe altarul Noii Ordini Mondiale,* ***tuturor celor ce azi înfundă puşcăriile globaliste pentru delictul de a avea altă opinie*** *(bună sau rea, adevărată sau falsă, dar diferită de cea a noilor "monarhi"),* ***coborând cu omagiul meu în istorie, la toţi martirii închisorilor şi lagărelor*** *experimentale de exterminare ale* ***comunismului*** *de tip vechi,* ***până la sfinţii Aiudului,*** *morţii experimentului Piteşti,* ***până la Corneliu Zelea-Codreanu, Ion Moţa, Vasile Marin,*** *şi dincolo de ei.*

Dumnezeu să-i odihnească şi să-i aibă în pază ***pe cei care mai sunt!***

NOTĂ: O parte acest articol scris de un membru al colegiului nostru de redacţie, a fost publicată şi în revista "LUMEA" nr. 9 / 2009.

Se vorbeşte despre falimentul statelor ca instituţii, ca şi cum acestea s-au născut, au crescut şi acum a venit timpul să moară natural de bătrâneţe, fără să ni se sufle o vorbă despre otrava zilnică ce li se injectează ocult împotriva voinţei lor, de zeci de ani.

Ce simplu este să ai putere în braţe şi bani în buzunar, să-i dai cuiva cu parul în cap şi să-l omori, după care, cu o faţă nevinovată, să spui: „Săracul, a murit, era bătrân!".

Colectivismul comunist de tip nou, intitulat strălucitor, spre derutare, „globalism", este deocamdată lipsit de unicul împărat, dar de facto, la o cercetare mai atentă, se observă cum îl conduce aceeaşi nobilime negru-roşiatică a noii monarhii oculte ce de sute de ani a avut menirea de a săpa la temelia vechilor orânduieli, până când acestea se prăbuşeau în războaie, revoluţii, înecându-se cu sângele nevinovat al popoarelor.

Noul imperiu - sau cea de-a patra cale - ne va readuce brutal într-o Antichitate plină de microcipuri, ce-şi construieşte falsa măreţie pe ruinele bolşevismului comunist, căci ce oare altceva reprezintă, după spusele dizidentului rus Vladimir Bukovski, Uniunea Europeană, dacă nu un nou URSS?

Şi precum vechea Antichitate era dominată de păgânisme şi de zeităţi false, noua Antichitate păgână va declara război total creştinismului. Realizarea raiului pe pământ fără Dumnezeu în noul imperiu va aduce inevitabil într-o coliziune voit violentă dogma materialist-satanică a celor selectaţi de etapele premergătoare imperiului ateist, cu învăţătura hristică a dragostei aproapelui.

Şi dacă statele naţionale vor dispărea, atunci ce vor stăpâni noii monarhi? Nişte teritorii? **Nici vorbă: o reţea, un lanţ imens de informaţii distribuite cu ajutorul microcipurilor existente peste tot, într-un mediu uman ignorant şi lipsit de competenţă până la disperare.**

Naţiunile, datorită condiţiilor înrobitoare ale FMI şi Băncii Mondiale, se vor gestiona din ce în ce mai greu, cerând în final ajutorul sau „lăsându-se ajutate" de către noul imperiu, în schimbul renunţării la tot ce înseamnă naţie, naţiune, naţionalism şi libertate umană. Ca de obicei, burta plină de salam va avea câştig de cauză în faţa conştiinţei umane. Jalnică perspectivă! Nici o ţară din lume nu are în momentul de faţă mijloacele necesare spre a se finanţa singură, fără ajutorul bancherilor internaţionali - cetăţenii privilegiaţi din noua monarhie.

Concepţia spaţială a puterii va dispare, fiind înlocuită cu un control absolut asupra fiinţei umane.

Spaţiul va dispare, ***naţiunile vor dispare într-un creuzet absolut absurd, iar dacă acestea nu vor mai fi, dacă acestea vor fi decedat, atunci cum şi de ce-ar mai exista politica, atâta timp cât aceasta poate fi înlocuită cu un simplu sclavaj?*** **Căci, în fond şi la urma urmei, ce reprezintă Uniunea Europeană, decât o imensă afacere profitabilă pentru noii monarhi, un angrenaj funcţionăresc artificial format din zeci de mii de oameni, din sute de parlamentari mecanici şi mai ales din nelipsiţii lobby-şti evrei?**

Nutresc speranţa că lucrurile sunt demult lămurite despre cine conduce America, cum, şi, mai ales, în folosul cui, atâta timp cât nu există nici măcar o singură persoană care să facă lobby în favoarea statului american!

În SUA, cât şi oriunde aiurea - în România de exemplu - statul, în speţă oamenii cocoţaţi la putere care ne administrează banii, apără interesele publicului doar atunci când acestea se suprapun întâmplător cu interesele private pe care le protejează şi pentru apărarea cărora au fost aduşi la putere. Dacă un grup privat este interesat de vreo activitate de interes public, atunci oamenii se pot considera norocoşi. Păpuşarii şi marionetele lor nu sunt interesaţi, în ceea ce-i priveşte pe oamenii de rând, decât de administrarea percepţiei acestora vis-a-vis de acţiunile lor şi în sensul dorit de ei. Aceasta-i singura grijă faţă de contribuabil, din banii căruia se aruncă sute de milioane de euro pe articole de ziar comandate, pe informaţii prezentate la tv, pe broşuri, pe mass-media. Se fac sondaje, se înzorzonează, se cosmetizează, se face reclamă, toate făcând parte dintr-o propagandă deşănţată a globalismului, în scopul de a-l aduce pe individ în stadiul de a nu mai gândi singur şi de a percepe lucrurile doar aşa cum vor făuritorii noului imperiu, într-o falsă şi artificială realitate, căci acesta-i lucrul cel mai important. „*O societate care se fragmentează la infinit,* ***fără memorie şi fără solidaritate****, o societate care nu-şi găseşte unitatea decât în succesiunea imaginilor pe care mass-media i le transmite în fiecare săptămână despre ea însăşi. O societate fără cetăţeni şi, prin urmare, în final, o* ***non-societate***". ("Sfârşitul democraţiei" ~ Jean-Marie Guehenno, Ed. "Cristal", 1995).

Noii monarhi ce formează guvernul mondial ocult al imperiului în curs de formare vor să înlocuiască naţiunea, teritoriul, memoria colectivă, istoria şi pe Hristos, atât prin legi economice şi acorduri înrobitoare şi, odată dependenţa pecuniară şi sclavagismul fiind înfăptuit, şi prin legi ce distrug libertatea umană, de genul O.U. 31/2002, ce aruncă oamenii în puşcărie pentru delictul de opinie, exact ca pe vremea vechiului iudeo-comunism.

În lumea cea nouă trebuie „să fii liber", eliberat de constrângerile strict delimitate ale graniţelor statale. Şi în timp ce-ţi aruncă gogoaşa aceasta spre a o înfuleca pe nerăsuflate şi în timp ce eşti absorbit să mesteci şi să înghiţi repede ca s-o prinzi din zbor pe următoarea, brusc ţi se pune plasture pe gură, prin Ordonanţe de urgenţă date pentru chestiuni care nu necesită nici o urgenţă, dar care reprezintă nişte cărămizi zdravene puse la temelia noului imperiu.

Atunci când o lege nu mai conduce activităţile oamenilor, ci direct pe oameni, aceşti oameni se transformă din cetăţeni în sclavi ai noii ordini preconizate. ***Dar asta nu ar trebui să mire pe nimeni, atâta timp cât creatorii vechiului comunism bolşevic sunt aceiaşi cu cei ai noului comunism globalist. Ei vor da aceleaşi legi ca în trecut şi vor umple temniţele cu aceeaşi creştini ca în trecut, căci lupta nu este nicidecum economică, aşa cum se spune, ci profund spirituală.***

Se doreşte un haos general bine regizat şi controlat, pentru că doar pe un astfel de teren poate avea loc revoluţia, aşa cum ne spunea tăticul revoluţiilor, Ulianov (alias Lenin).

Statul se va dovedi în curând incapabil de a mai administra impozitele luate de la populaţie, căci în ultimii 20 de ani s-a făcut tot posibilul să devină incapabil. Atunci vor apărea salvatorii pe cai albi şi ne vor administra ei banii, spunând statului - şi aşa fără vlagă şi existent doar formal - că trebuie să se dea la o parte, căci ei se pricep mai bine pentru că - nu-i aşa? - doar cu asta se ocupă de mii de ani! În acelaşi fel au falimentat băncile pentru a ne salva ei, în acelaşi fel au falimentat fabrici, uzine şi combinate profitabile, pentru a ne ajuta ei, în acelaşi fel ne-au cumpărat ţara toată, pentru că noi suntem proşti şi ei se pricep mai bine.

Jalnicii noştri politicieni au distrus tot ce avea tangenţă cu ceea ce înseamnă naţional, pentru a se integra în internaţional, oferind poporului român nişte condiţii înrobitoare, în favoarea unei Europe care, oricum, mai devreme sau mai târziu, ne-ar fi luat cu arcanul în U.E., pentru că aveau nevoie de noi ca de aer.

Ce a mai rămas? Statul ca instituţie!

Statul se dizolvă, naţiunea se dizolvă, istoria se mistifică şi atunci ar mai putea lupta cineva pentru ceva care nu există, pentru ceva ce copiii noştri vor uita complet că a existat, având în faţă doar perspectiva ilară şi totodată naivă a luptei pentru avere? Averea este deja sortită altora, dragilor, nu vă autoflataţi.

Dacă Hristos nu mai este, dacă spaţiul în care zac oasele strămoşilor dispare într-o universală uniformizare, tu cum te mai defineşti, altfel decât asemeni unui copac în aer, cum perfect intuia Corneliu Zelea-Codreanu? ***Dacă nu mai poţi întinde mâinile spre cerul înstelat şi rădăcinile ţi-au fost tăiate, atunci ce altceva eşti, decât un vierme care se târăşte să-şi umple maţele şi buzunarele pentru ziua de mâine??***

Privind către **Palestina** *şi văzând că palestinienii sunt* ***şi creştini, şi musulmani****, ne-am fi aşteptat ca aceştia să se devoreze între ei.* ***Ce-i ţine totuşi uniţi?*** **Pământul strămoşilor!** *Ei nu sunt palestinieni prin religie şi sânge, precum evreii, ci prin teritoriul în care s-au născut ei şi părinţii lor.*

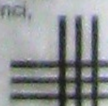
Ce i-a ţinut pe ***japonezi*** *în topul celor mai avansate naţii?* **Omogenitatea, caracterul aproape rasial al statului!**

Ce i-a făcut vulnerabili pe americani şi uşor de condus de către francmasonerie? **Amestecul şi dezrădăcinarea ce au atomizat toate legăturile de solidaritate dintre indivizi!**

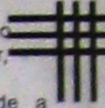
Noul imperiu doreşte o lume de nomazi, întemniţaţi într-o funcţie şi obsedaţi de carieră, roboţei ce au ca unică alternativă de mântuire biletele de hârtie sau plastic, pompos intitulate de către unii „bani".

Culturile se vor disipa pe continente, dizolvându-se una pe alta şi împrumutându-şi una de la alta doar elementele seci, considerate utile globalismului, dar fără valoare, avangardiste, progresiste şi atee.

Fără instituţii, fără delimitare teritorială, fără suveranitate - ce-a fost transferată la Bruxelles, fără naţiune şi fără sentimentele legitime şi inerente de ataşament şi dragoste faţă de aceasta, în speţă fără naţionalism, legea o vor face, alături de bănci,

multinaționalele fără frontiere, în niște state fără frontiere.

Nu frontierele - pe care n-au dat niciodată doi bani - au fost impedimentul multinaționalelor în Europa de est, ci piața nesigură de aici, ușor exotică, fără „tradiție". De aceea a avut loc „marele act istoric" de integrare a noastră în preistoria noului imperiu.

Sentimentele naționaliste, traduse mincinos și fixate ca fiind sentimente extremiste, xenofobe - în memoria colectivă a dobitocilor ce și-au pierdut demult propria judecată și capacitate de a gândi - vor fi înlocuite cu mult mai la modă sentimente federaliste: „Mândru că sunt european!"

Dacă aceasta va fi identitatea noastră, „europeană", atunci, după înfăptuirea finală a marelui imperiu și unirea tuturor continentelor într-o singură republică universală condusă de noii monarhi și de tătucul lor, oare nu ne vom transforma identitatea într-una „terestră", „pământeană"?

Identitatea europeană nu poate dăinui mai mult de-o ațipire, în lipsa unui nou teritoriu comun delimitat, căci dacă nu mai există granițe, atunci nu avem nici granițe la est, la sud, dar nici la nord și vest, neputându-se astfel delimita bătrânul continent nici de Rusia și nici de Asia. **Relativizarea granițelor statale nu va duce în timp decât la relativizarea granițelor continentale**. Mai mult, aceasta se va întâmpla rapid, căci se poate naște un nou naționalism, cel european, diferit de cel american, african și asiatic, în fapt naționalismele continentale, iar toate acestea nu vor pieri decât odată ce delimitarea continentelor va dispărea și ea. De aceea noii monarhi se grăbesc atât de tare, pentru ca nici măcar surogatul de naționalism continental mulat pe era globalistă să nu mai aibă timp să se manifeste.

Inoculându-ni-se ideea că vechea formă instituțională, statul, este o fantomă ce poartă în momentul de față numele de „utopie" și că aceasta trebuie bătută între scândurile unui sicriu, avem dreptul a întreba dacă nu mai utopic decât aceasta se dovedește a fi un sistem birocratic imens comunizat, anchilozat, nefuncțional și artificial ce se realizează acum contra voinței majorității popoarelor, dar care nu s-a definitivat încă, cu toate eforturile financiare și propagandistice uriașe făcute contra naturii, eforturi ale noilor monarhi, realizate evident pe spinarea cetățenilor europeni plătitori de taxe, impozite și dobânzi bancare? Care utopie este „mai utopică"? „Și degetele picioarelor, unele de fier și altele de lut, înseamnă că regatul va fi parte tare, parte șubred. Și după cum ai văzut fierul amestecat cu lutul, așa se vor amesteca prin înrudire, dar nu vor avea legătură temeinică între ele, după cum fierul nu se poate amesteca la un loc cu lutul" (Visul lui Nabucodonosor; Daniel, 2).

Cum poți prospera ca cetățean, într-un spațiu nedefinit, ambiguu, propice doar multinaționalelor? Atunci când te vei transforma într-un simplu robot (întreabă-te dacă nu cumva asta ești deja), vei fi gata, într-o inversare dementă a valorilor, va deveni aceasta scopul și flacăra care te țin în viață? Prietene „european", mă îndoiesc de asta. Multinaționala nu are patrie, prin definiție: ea este condusă, ca și banca, ca și compania de asigurări de investitori nomazi care, odată ce profitul nu mai există, te părăsesc, lăsându-te-n pustiu, fără să-ți scrie bilet de adio. Doar pentru ele și cei ce le conduc se relativizează granițele; doar pentru aceasta am fost „integrați european", pentru ca ele să se poată așeza oriunde pe lumea asta, distrugând vegetația, aerul, apa, tradiția, istoria, bunul gust, bunul simț și tot ceea ce le stă în calea lor spre înavuțire.

Umanitatea va fi controlată printr-o rețea diabolică de microcipuri, sub aparența unei lupte intense împotriva criminalității. Rețeaua va avea grijă de tine și tot rețeaua te va suprima atunci când vei încerca să cauți adevărul. Globalismul nu va putea fi ținut în frâu decât prin această rețea, altfel, dacă ar fi după voința popoarelor, s-ar alege praful de el. Odată distrusă independența statelor și înfăptuit transferul de suveranitate statală, rămâne independența ființei umane, iar individul, prin implementarea microcipului sub piele, va face transferul automat al suveranității propriei persoane către rețeaua de microcipuri și cei ce o controlează. Rețeaua nu va avea nevoie să se încadreze în vechea politică morală și filosofică - care se va dovedi a fi inutilă într-un asemenea context. Vechile principii ale moralității se vor dizolva și vor fi înlocuite cu reguli și proceduri date de legi ce calcă grosolan în picioare libertatea umană și protejează elementul etnic al unicilor supraviețuitori dintr-un unic shoah existent. Atunci Dumnezeu va fi înlocuit total cu o copie proastă ce, din fericire pentru tot universul, își va rupe gâtul nu după mult timp. Deplorabilă perspectivă ce ia contur, fiind alimentată de ignoranța umană, căruia nu i se mai poate găsi nici o scuză!

„Ce este libertatea într-o lume de reguli? Cum se poate limita puterea într-o lume de principii? De două secole încoace noi asociem ideea de democrație celei de libertate." ("Sfârșitul democrației" - Jean-Marie Guehenno).

De aceea nu putem vedea adevărata față a democrației actuale, căci în mintea noastră o confundăm cu libertatea, iar libertatea pe care o știm va fi exclusă din matrice în viitor, pe baze științifice și cu explicații deontologice complexe, în timp ce înrobirii i se va pune eticheta de „noua libertate".

Pervertirea noțiunilor și schimbarea sensurilor împotriva firii și a dumnezeirii, reprezintă unul din sporturile principale practicate de noii "monarhi".

*„Dar **libertatea are două sensuri**...: dreptul pentru o colectivitate umană de **a-și lua în mână propriul destin și deci de a se dota cu o guvernare care ar exprima voința sa colectivă**" și "**dreptul pentru fiecare om de a se proteja de abuzurile puterii**...". "Odată cu încoronarea epocii imperiale, este clar că prima concepție de libertate este pe cale de a muri"* ("Sfârșitul democrației" - Jean-Marie Guehenno). Dar și cea de-a doua... **Pacea care va domni va fi o pace falsă, artificială, popoarele vor clocoti ca un cazan sub presiune dar nu vor avea nici curajul și nici pârghiile necesare de a mai întreprinde vreo acțiune de protest atâta timp cât suveranitatea propriei persoane a fost transferată rețelei ce va localiza și asculta permanent cetățenii.**

Cei ce sunt și vor mai fi în slujba sistemului de control al imperiului nu trebuie să aibă nici o calitate specială în afară de aceea de a gândi la fel, de a fi asemănători ca și construcție sufletească perversă, de a fi uniformi și conformi cu orice li se cere.

Așa cum comunismul de tip vechi ne explica că în orânduirea sa perfectă, infailibilă, nu au loc manifestații de protest, conflicte sociale, sau chiar momente de tristețe, tot așa noul comunism ne va arunca praf în ochi cu această pace rezultată – ca și în celălalt caz - în urma unui sistem polițienesc dictatorial draconic (dar de data aceasta mult îmbunătățit de tehnologie și ambalat cu pampoane de propagandă mincinoasă).

Și vechiul comunism striga și noul comunism va striga că infracționalitatea și corupția au fost definitiv eradicate. ***Oare umanitatea nu va observa că mult înaintea acestora a fost eradicată libertatea și condiția umană?***

Cuvinte precum "corupție", "păcat", "liturghie", "torționar", "creștin" "negru", "sfânt", "țigan", vor fi scoase din dicționare și aruncate în lada arhaismelor, iar locul lor va fi luat de sintagmele "corect politice", pe placul stăpânirii.

Religia creștină, infiltrată până în străfundul mărunțaielor ei de agenții noilor "monarhi", recte de masonerie, se va dovedi în continuare o nucă tare de spart în dinții globaliștilor, datorită unor suflete de sfinți din mânăstiri.

Promovarea tehnologiei ca mijloc de a realiza pacea mondială ce poate fi tradusă prin liniștea noilor monarhi, este una din principalele preocupări de pe agenda acestora, având ca obiectiv ocult microciparea populației planetei și controlul ei total. Umanitatea va trăi într-o minciună și într-o ipocrizie demne de milă. Conceptul de libertate în forma sa consacrată și cunoscută azi, ni se va prezenta ca inutil, antiprogresist, anacronic și desuet. Avantajul est-europenilor în fața Occidentului și a americanilor constă în momentul de față în conștiința, memoria și conștientizarea comunismului bolșevic de tip vechi, pe care noii monarhi fac tot posibilul să îl dea uitării, sau să-i îndulcească ororile, spre a nu putea ajunge la esența problemei: cine anume și de ce l-a provocat? Această conștientizare nu există în vest sau în SUA, astfel încât cetățenii acestor "locuri" nici măcar nu știu ce i-a pălit în cap, neavând termen de comparație cu ceva similar trăit pe propria piele (sau de părinții lor). De aceea implementarea noului comunism globalist a fost mai ușor de realizat dinspre SUA și Europa de Vest înspre centrul și estul Europei și al lumii, invers decât realizarea vechiului comunism, precizând că ambele fețe ale aceleiași monede politice au distrus societățile în care au fost implementate.

"Marea surpriză a acestei epoci este că cea mai mare parte dintre noi ne simțim bine în ea. Noi avem sentimentul de a nu fi fost niciodată așa de "liberi" și îi compătimim pe străbunii noștri supuși la toate felurile de constrângeri care acum nu ne mai ating. Fie că e vorba de filmele pe care le privim, de veșmintele pe care le purtăm și, ceea ce este mai important, de sentimentele pe care le încercăm, nu mai există nici un fel de interdicție." ("Sfârșitul democrației" – J. M. Guehenno).

Sub o asemenea aparență, nimic mai fals, atâta timp cât **nimeni de pe planetă nu poate comenta evenimentele care au provocat holocaustul** ***brun*** (un fapt istoric ce merită toată atenția noastră), decât în direcția indicată de oficialități și de ordonanțele lor de urgență ce-ți pun lacăt la gură și-ți dau cu nuiaua pușcăriei peste creier.

Constrângerile străbunilor noștri s-au transformat în alt fel de constrângeri, dar nu au dispărut nici măcar pentru un moment.

Nu are importanță că omul nu este liber cu adevărat, important este ca el să se perceapă, să se simtă, să se mintă, să se narcotizeze cu gândul că așa este. Mai simplu, totul este o problemă de imagine și de percepție indusă cu ajutorul mijloacelor aflate în dotare.

Filmele pe care le privim pot fi selectate, dar din aceeași plajă, din același spectru al monopolului hollywood-ian ce tratează aceleași teme doctrinare ale holocaustului, ale mitului teroristului german preschimbat în teroristul arab, și ale soldatului american plin de onoare: "alege ce vrei din ceea ce-ți vârâm noi pe gât!"

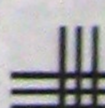
În ceea ce privește veșmintele pe care le purtăm, sub senzația că noi ni le alegem, se află de fapt opțiunea "zeului modă", una dintre cele mai caraghioase și stupide zeități din contemporaneitate. Cum, nu ați auzit de cel care ne spune să mergem cu pantalonii în vine, să purtăm cizme vara și balerini fără ciorapi iarna, cel care ne vinde blugii gata uzați și rupți, drept lucruri "trendy", cel care-ți spune să porți bascheți roz la pantaloni și care combină pe tine câte zece culori țipătoare fără regretul că te-a transformat într-un papagal de care și-a bătut joc? Sigur că ați auzit, dar nu l-ați văzut niciodată pentru că și el stă ascuns și periodic dictează ce "SE" (poartă). Nimeni nu-l vede când dă edictele cu ce "SE", nimeni nu-l poate pipăi, el este ca un abur.

"Cu cât cunoașterea noastră despre celule progresează, cu atât noi înțelegem mai bine că fiecare ființă umană este unică, până în detaliul biologic al organismului său" ("Sfârșitul democrației" – J. M. Guehenno). Lucru care, cu siguranță, contrazice idealul de standardizare și uniformizare al noului imperiu.

(continuare în numărul viitor)

Ionuț Moraru

Corespondență

CÂND ISTORICII SE JOACĂ DE-A V-AȚI ASCUNSELEA

Constatăm cu tristețe că **suntem unica țară din UE în care istoricii, nu puțini, de la Academia Română, facultățile de profil și Institutul Cultural Român** (oare într-adevăr român?) **se complac într-un dulce și comod „far niente" funcționăresc,** lăsând să zburde în voie **versiuni rău voitoare care ne falsifică istoria și ne împroașcă demnitatea.**

Istoricii noștri visează mai degrabă la fotolii de demnitari, la oneroase afilieri și dezafilieri politice, decât să servească adevăratele și statornicele interese naționale. Ar fi, desigur, de competența lor să monitorizeze cu atenție - mai mult, să combată prompt și eficace, în presa scrisă, la TV, dar mai ales în limba engleză, pe internet, orice încercare de a falsifica istoria, oricât de perversă ar fi ea și ori de la cine ar veni.

Să ne amintim că în 2004 Ion Iliescu, aflat la al treilea mandat, a acceptat, fără să crâcnească, difuzarea în presa românească și în cea străină a unei minciuni sfruntate, și anume: că între 1941 și 1944 în România ar fi pierit 380.000 de evrei, ca și cum teritoriile de unde au fost ridicați aceștia: Maramureș, Cluj, Satu Mare, Oradea, ar fi aparținut în acea perioadă României, și nu Ungariei, cea favorizată de Dictatul de la Viena.

Când ești ahtiat după putere, când nu vrei să deranjezi sionismul, atât de puternic în lume, o asemenea amnezie a președintelui Iliescu e explicabilă.

Reamintim aici un caz tipic de venală dezinformare, vehiculat de mass-media noastră.

În 25 iulie 2009, la unul din posturile TV, un supraviețuitor al lagărelor naziste, domnul Otto, a recunoscut că între anii 1932 și 1940, pe când era copil între 3 și 11 ani, în Clujul aflat sub administrație românească (unde văzuse lumina zilei), singura deosebire între români, maghiari și evrei era limba maternă. Nu exista nici un fel de discriminare și, pentru a se putea juca împreună, vecinii buni fiind copiii românilor, trebuiau să învețe

maghiara, maghiarii să învețe româna, singurul „obligat" să le învețe pe amândouă fiind evreul, care, de altfel a și deprins să învețe încă alte două limbi „străine". De vreo altă discriminare nu s-a pomenit în interviu.

Când subiectul conversației televizate a ajuns însă în punctul de a se preciza și modul în care dl. Otto a fost arestat (evident, de autoritățile horthyste) și apoi dus, la 15 ani, în lagăr, moderatoarea emisiunii a schimbat brusc subiectul conversației, întrebările puse în continuare au servit din plin binecunoscuta diversiune: nu s-a mai urmărit cronologia evenimentelor, ele au vizat direct condițiile inumane suportate de evrei în lagărele din Germania și din Polonia, la care noi, românii, nu am fost, în nici un caz, părtași.

Lăsat să vorbească așa cum începuse, dl. Otto ar fi dezvăluit ceea ce fostul președinte al țării trecuse sub tăcere în mod deliberat și interesat în 2004, și anume faptul că nu românii au fost cei care s-au făcut campionii deportărilor, ci poliția maghiară a vremii.

Asemenea emisiuni TV continuă și probabil vor continua, promovate de redactori iresponsabili, *fără ca cei mai mulți dintre istoricii noștri să ia atitudine fermă împotriva minciunilor și omisiunilor voite,* care ne implică în acțiuni pe care nu le-am făptuit niciodată.

Dacă istoricii români nu apără cu argumente valabile reputația noastră ca națiune a Europei moderne, atunci cine să o facă?

E de datoria lor să reamintească publicului din țară (majoritari și minoritari), ca și celui de peste hotare, că România a fost mereu un loc de azil și consolare pentru cei alungați cu cnutul de pe meleagurile galițiene. Noi am fost dintotdeauna vestiți pentru virtuțile noastre creștinești.

E însă timpul ca proverbiala toleranță românească să lase loc și unor acțiuni concrete de apărare a demnității naționale. Uzinele de fabricat minciuni antiromânești, că sunt la Moscova, la Budapesta ori în alte țări, trebuie urgent și concertat contracarate. Iar în această operă istoricii noștri tineri trebuie să-și facă un ideal nu de a parveni politic, ci de a afirma, cu dârzenie, adevărul istoric, chiar dacă aceasta înseamnă a călca pe spini. Numai așa lumea care ne înconjoară va afla câte ceva din calitățile poporului român, iar noi, siliți temporar să plecăm ochii, din cauza unui politicianism deșănțat, să ajungem a ne mândri cu obârșia și contribuția noastră la progres și civilizație.

Dan M. Constantinescu,
cercetător științific principal

***

ÎNSCENĂRILE, ARME EFICACE ALE DIPLOMAȚIEI

LUSITANIA,1915

Anul 1914 a găsit țările europene într-o situație conflictuală acută. Statele din Europa s-au împărțit în două tabere distincte :

- pe de o parte s-au grupat Franța și Anglia, sprijinite tacit de Rusia, Italia, Serbia ș.a.
- în tabăra opusă se situau Germania, Austro-Ungaria, Turcia și Bulgaria.

Un accident, o întâmplare nefericită putea oricând să constituie scânteia care să aprindă butoiul cu pulbere, iar acest moment a venit în 28 iunie 1914 când, aflat în vizită oficială în Bosnia, arhiducele Frantz Ferdinand, moștenitorul tronului Imperiului Austro-Ungar, a fost asasinat la Sarajevo de studentul sârb Gavrilo Prinkip.

Mai întâi Austro-Ungaria a atacat Serbia; Rusia a sărit în ajutorul confraților ortodocși din Balcani; Germania a venit în sprijinul Austro- Ungariei, iar francezii și englezii au încheiat "balul".

Războiul, pornit furtunos pe mai multe frontiere, a ajuns, în 1915, la o situație relativă de stabilizare, transformându-se într-un așa zis "război al tranșeelor".

În acest timp **Statele Unite s-au menținut într-o situație de ambiguitate. Majoritatea populației dorea neutralitatea,** o mică parte era chiar filo-germană, în timp ce altă grupare de influență sprijinea Anglia.

În acest context conducerea SUA și implicit Marea Finanță, au hotărât, în modul cel mai discret, să folosească prilejul oferit de conflictul din Europa pentru a-și consolida și mări influența internațională.

Experiența de la Havana i-a convins să pregătească o nouă înscenare care să servească drept **pretext pentru ca opinia publică să balanseze în tabăra doritorilor de intrare în război.**

Pentru aceasta s-a ales tot calea maritimă, iar **rolul principal a revenit pachebotului britanic LUSITANIA.**

Aflat în portul New York, după o cursă transatlantică de rutină, acesta se pregătea să se reîntoarcă în Anglia, cu alți pasageri. Numai că americanii au hotărât altceva: vasul a fost încărcat cu armament ușor, cu instalații numeroase de radio-recepție, cu mari cantități de medicamente, toate acestea constituind pe față un ajutor oficial pentru britanicii aflați în plin război.

În plus, înainte de plecarea în cursă a Lusitaniei, presa americană a popularizat, pe toate căile, cu o intensitate deosebită, marele ajutor pe care SUA îl trimetea Angliei.

Pachebotul a plecat deci în cursă în aceste condiții de maximă agitație propagandistică.

Nimeni n-a observat însă că, în paralel cu Lusitania, a plecat spre Anglia, într-un secret total, un alt vas, de un tonaj mai mic, pe care au fost îmbarcate altfel de transporturi:

- 4 colecții de pietre prețioase, fiecare de o valoare uriașă;
- 2 herghelii cu cai de rasă, de asemeni de mare valoare;
- 32 de specialiști militari, capabili să fie folosiți ca instructori, ca ofițeri de Stat Major sau ca șefi de unități speciale.

Altfel spus, al doilea vas, care transporta valori certe, a fost ferit de publicitate, în timp ce primul, Lusitania, era prezentat prin toate mijloacele de presă, atât în SUA cât și în Anglia.

După traversarea Oceanului Atlantic, Lusitania a ajuns, la 7 mai 1915, în apele din sudul Irlandei, unde s-a scufundat în câteva minute, împreună cu toată încărcătura sa. Odată cu scufundarea Lusitaniei au pierit 1200 de oameni, dintre care 118 erau americani.

Ca la o comandă prestabilită, toată mass-media din SUA și Anglia au acuzat Germania că a folosit unul din submarinele sale pentru a torpila pachebotul britanic.

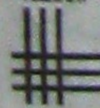
Incidentul, de mare răsunet la vremea respectivă, a servit drept argument conducerii SUA, pentru ca să poată intra în război alături de puterile Antantei.

De atunci au trecut 95 de ani, timp suficient pentru a se putea desprinde câteva concluzii precise. Astfel, se poate constata că:

- *Germania nu avea nici cel mai mic interes să provoace SUA, statul prusac aflându-se și așa într-o situație militară grea;*
- *în zona în care s-a scufundat Lusitania curenții submarini sunt atât de puternici încât, cu tehnica de ghidare subacvatică din 1914, accesul submarinelor era deosebit de periculos, dacă nu chiar imposibil;*
- ***de-a lungul atâtor zeci de ani, nicăieri, în nici o arhivă militară germană sau de altă naționalitate, nu a fost găsit nici un document care să ateste atacul, ordine de luptă sau rapoarte legate de acest eveniment;***
- *cercetări efectuate după cel de al doilea război mondial, cu scafandri bine dotați și vase specializate în verificări submarine,* ***au confirmat faptul că Lusitania s-a scufundat rapid din cauza avariilor mari provocate de două explozii produse din interior spre exterior.*** Tehnica folosită în 1898 la cuirasatul Main s-a dovedit și de această dată de mare utilitate.

Intrarea ulterioară în război a SUA alături de Franța și Anglia, s-a dovedit decisivă, ducând în scurt timp la înfrângerea Puterilor Centrale și la semnarea (foarte favorabilă pentru SUA) a păcii de la Versailles.

Ion Boiangiu

JUDEȚUL BOTOȘANI

(continuare din pag. 4)

IPOTEȘTI

Să părăsim Botoșaniul și să oprim în comuna Ipotești, aflată la 8 km depărtare.

Aici s-a născut și a copilărit ***Mihai Eminescu*** (1850-1889).

Comuna este încadrată de dealuri împădurite; în inima codrilor, la Cătămărești, se află un lac. Cei mai mulți vizitatori vin și aici, pentru a vedea un apus de soare pe marginea locului înconjurat de arbori seculari.

Biserica familiei Eminescu

Muzeul Memorial „Mihai Eminescu" a fost amenajat în 1960, dar casa veche în care s-a născut poetul, a fost dărâmată după primul război mondial de către stăpânul moșiei care era și proprietarul casei.

În fața muzeului se află bustul lui M. Eminescu, realizat de sculptorul Constantin Baraschi.

În muzeu sunt expuse numeroase volume cu versuri ale lui Eminescu (printre altele și exemplare din prima ediție apărută în decembrie 1883, sub îngrijirea lui Titu Maiorescu, diferite scrisori, manuscrise, fotocopii, fotografii de familie etc.).

DOROHOI

Din nou la drum și, după 37 de km, ajungem la Dorohoi.

Documentar târgul datează de la începutul sec. al XV-lea.

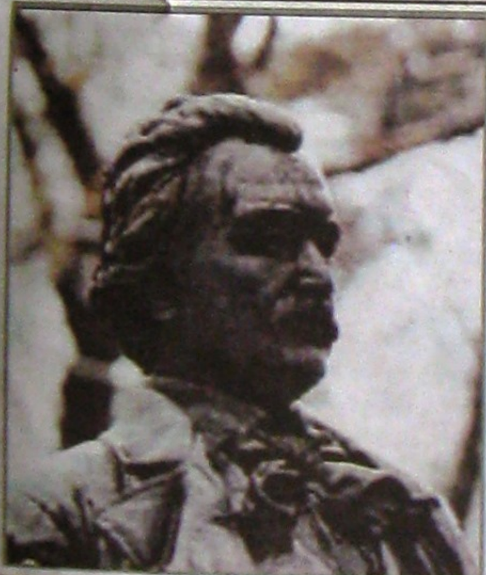
În Dorohoi a urmat primele clase *matematicianul* ***Spiru Haret*** (1857-1912) și tot aici își petrecea vacanța în fiecare început de toamnă marele muzician ***George Enescu***, care concerta adesea în fața școlarilor.

Să începem vizita, ca și la Botoșani, cu **Muzeul Orășenesc**, care expune o bogată colecție de piese arheologice și documente diverse, oglindind aspecte din trecutul localităților.

Reține atenția colecția numismatică în care se află *tezaurul de la Corlățeni*, cuprinzând peste 5700 de monede emise în timpul domniilor lui Petru I Mușat și Ștefan Mușat.

În **Muzeul Memorial „George Enescu"**, amenajat în casa unde a locuit o vreme compozitorul, sunt expuse documente, obiecte și fotografii care au aparținut familiei și lui George Enescu personal. Biblioteca muzicală se compune din 2500 de piese, partituri și cărți de specialitate.

Camera poetului

La **Biserica Sf. Nicolae** (aflată pe str. Ștefan cel Mare nr. 61), se zăbovește mai mult. A fost ctitorită de ***Ștefan cel Mare*** și este un valoros monument de arhitectură. Potrivit pisaniei, biserica a fost terminată în 1495. Este zidită cu gresie cenușie cioplită sumar și ornată cu două rânduri de ocnițe, peste acestea aflându-se un brâu larg, compus din trei rânduri de discuri smălțuite.

Pictura interioară a fost realizată mai târziu, în epoca domnitorului Ștefăniță (1517-1527), iar friza Patimilor Mântuitorului este considerată de către specialiștii în domeniu de o valoare excepțională.

Tabloul votiv îl înfățișează pe Ștefan cel Mare, pe soția domnitorului Maria Voichița, pe Bogdan Voievod, pe Ștefăniță și pe Petru Rareș.

Un detaliu al bisericii de lemn din Dorohoi

COMUNA GEORGE ENESCU

Ne încheiem vizita de o zi din județul Botoșani în comuna George Enescu, cunoscută și sub numele de **LIVENI**, aflată la 13 km de Dorohoi.

Lângă un mic iaz din valea pârâului Ibăneasa se află casa în care s-a născut și a copilărit cel ce a ridicat pe plan mondial prestigiul muzicii românești.

Casa este acum muzeu memorial; printre exponate rețin atenția o vioară și un pian la care a cântat Enescu, fotografii și alte documente care evocă anii petrecuți de compozitor la Viena și Paris etc.

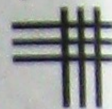
În fața casei se află un bust al muzicianului, realizat de sculptorul Gh. D. Anghel.

Când scriam aceste rânduri auzeam la radio muzica de la Ateneul Român cu prilejul tradiționalului Festival George Enescu, organizat la București odată la doi ani, care reunește mari artiști de renume mondial de pe toate cele șase continente.

Lacul și pădurea familiei Eminescu, cântate de poet

(continuare în numărul viitor)

Documentar

MASACRUL DIN PĂDUREA KATYN (II)

(continuare din numărul trecut)

Revin la ancheta Crucii Roşii Internaţionale.

La locul exhumărilor s-a constituit o comisie internaţională de experţi cu înaltă calificare în domeniul Medicinei Legale din 12 state-satelit sau ocupate de cel de-al Treilea Reich: Belgia, Bulgaria, Croaţia, Danemarca, Finlanda, Italia, Olanda, Slovacia, Ungaria, Franţa, neutra Elveţie şi România.

Ţara noastră a fost reprezentată de dr. Birkle, expert în Medicină Legală la Ministerul român de Justiţie. Cercetările au fost consemnate de către G. Buhtz în ***„Materialul oficial privind masacrul de la Katyn"* redactat în 1943**, din care reiese lapidar concluzia: ... „Absenţa urmelor de insecte indică faptul că uciderea şi îngroparea au avut loc în anotimpul rece, când acestea lipsesc. Din documentele, portofelele, jurnalele şi ziarele găsite asupra cadavrelor reiese în mod obiectiv faptul că acţiunile de împuşcare au avut loc în aprilie – mai 1940".

În data de 27 apr. 1943, Crucea Roşie Poloneză a trimis la Katyn, cu acceptul autorităţilor germane, propria comisie care a luat parte la exhumarea cadavrelor. Aceasta a constatat că victimele erau legate cu mâinile la spate cu cabluri provenind de la armata sovietică. Cadavrele aveau orificiile osoase de împuşcare în zona occipitală şi urme de înţepare prin baionetă. **Aceste plăgi înţepate în trei colţuri, adevărate leziuni, au fost produse de baionetele cu trei colţuri aflate în dotarea armatei sovietice.** În cizmele unora dintre victime s-au găsit ceasuri şi inele ascunse. **Concluziile expertizei poloneze au stabilit că moartea victimelor prin împuşcare în ceafă nu poate fi controversată.**

Merită să specific că în timpul cercetărilor de la Katyn gen. Sikorski, şeful guvernului polonez din exil, a cărui poziţie inflexibilă în problema masacrului începuse să creeze o ruptură între Aliaţi (occidentali şi sovietici), a murit în mod neaşteptat, două luni mai târziu, într-un accident de avion, cauza morţii lui fiind subiect de dispută şi astăzi.

Dar să prezint succint personalitatea dr. Alex. Birkle, născut în 1896 dintr-o familie de polonezi.

La 15 ani ajunge în Austria de unde, după recăsătorirea mamei, emigrează în România unde termină Liceul Gh. Lazăr, iar în 1916 pleacă voluntar în război, fiind luat prizonier. Între 1919 – 1925 urmează Facultatea de Medicină din Bucureşti şi se căsătoreşte. Lucrează un timp la spitalul din Găeşti, în 1936 este medic legist la Braşov, după care se transferă la Institutul Medico–Legal din Bucureşti, unde ajunge şef de lucrări. În 1942 este trimis pe front, iar în primăvara anului 1943 este desemnat de Comitetul Internaţional de Experţi de pe lângă Crucea Roşie Internaţională pentru a analiza cauza şi data morţii ofiţerilor polonezi din pădurea Katyn, internaţi în lagărele sovietice şi exterminaţi de către NKVD–ul sovietic.

La 22 nov. 1944, pentru a-l lichida pe cel ce cunoştea adevărul despre crimele de la Katyn, sovieticii înconjoară casa lui Alex. Birkle, sub pretextul unei urgenţe medico–legale, dar el fuge şi este adăpostit de colegii săi, stând ascuns timp de doi ani. Fata lui, Rodica, se adresează Ambasadelor Angliei şi SUA - care nu sunt însă interesate de Katyn. Mai mult, după aceste demersuri, ea este arestată împreună cu mama ei, iar casa le este confiscată. Cu un paşaport fals, Alexandru Birkle pleacă în Elveţia, apoi în Franţa, Argentina (unde este medic al Principesei Elena, maica Alexandra), în Peru (unde este profesor la Facultatea de Medicină) şi apoi ajunge în SUA, unde lucrează ca psihiatru; moare la New York, în 1986, la vârsta de 90 de ani.

În România, în anul 1946 dr. Alexandru Birkle a fost condamnat în contumacie pentru „crime de război", iar soţia şi fiica lui sunt condamnate la cinci ani de închisoare, fiind transferate prin aproape zece închisori.

Nu pun punct articolului de faţă fără a menţiona că s-au mai descoperit două "Katyn-uri", la scară mai mică, la marginea Basarabiei, ambele tot în anul 1943, la investigarea cărora care a luat parte dr. Alex. Birkle.

Primul „Katyn" a fost cel descoperit la Tatarca, unde organele jandarmeriei din Transnistria şi un grup de medici români au găsit un număr mare de cadavre, printre acestea fiind cele ale deportaţilor din Basarabia şi Bucovina de Nord din vara anului 1940, pe care sovieticii, neputându-i transporta în interiorul URSS, i-au împuşcat. La 6 aug. 1943, medicul legist Alex Birkle a prezentat *„Raportul medico–legal provizoriu asupra cercetărilor de la Tatarca"* care preciza că până la acea dată fuseseră descoperite **42 de gropi comune, în fiecare aflându-se aprox. 80 de cadavre**, adică în total cca. 3.500.

Cel de-al doilea „Katyn" s-a descoperit la Viniţa, dar mersul războiului, nefavorabil armatei române, a dus la întreruperea cercetărilor.

În concluzie se poate spune că există o coincidenţă stranie între cele trei locuri de masacru: Katyn, Tatarca şi Viniţa: au fost descoperite numai „graţie" războiului germano–sovietic declanşat în 1941, au avut acelaşi autor: regimul stalinist - care a utilizat aceeaşi metodă "de lucru", asasinatul colectiv; toate au fost investigate de medicul legist român dr. Alexandru Birke.

Dincolo de lupta neînfricată pentru adevăr într-una din cele mai dramatice perioade ale totalitarismului sovietic, cazul dr. Alexandru Burke trebuie cinstit şi onorat, nu ţinut în conul umbrei: o lucrare despre cercetările lui asupra crimelor descoperite în cele 3 mari gropi comune ar fi binevenită; un bust de-al lui într-un scuar şi o străduţă din capitală care să-i poarte numele ar fi un omagiu adus memoriei acestui mare român care şi-a distrus familia şi a trăit departe de ţară datorită intransigenţei sale în elucidarea adevărului.

Emilian Ghika

***

POEME DE RĂZBOI (1941)

RADU GYR

*(licenţiat în Litere, asistent universitar, renumit poet, **comandant legionar**, şeful regiunii Oltenia, **combatant pe front**)*

BOMBARDAMENT DE BRANDURI

In floarea- soarelui, pe dâmb, în bozii,
în mărăcini, în gropniţe: explozii.

La dreapta, -n stânga, -'n faţă, evantaie
şi sfâşiate cozi de vâlvătaie.

Explozia acum e-un palmier,
sau un havuz cu despleţiri de fier.

Zarea şi-a smuls tunica spintecată
şi pieptul, găurit de răni, şi-arată.

Sonoră, moartea scutură pe deal
aprinse, roşii pleduri de metal.

Ba nu: şi-a rupt, cu trosnet de aramă,
pe cer, incandescenta ei maramă...

Plesnind, vin stânci de fontă în secară
şi-şi varsă măruntaiele afară.

Fâl, fâl.... Cutremur surd. Văzduhul crapă.
Strâmbi, morţii ies din şanţuri şi din groapă.

S-a spart un iad. Ne cad peste veşminte
zdrenţe de carne şi nisip fierbinte...

Pe liziera arsă de salcâm
scrâşnim din dinţi, murim sau ne târâm.

În trupul tot, un ţipăt lung se frânge,
şi viaţa toată-i sânge, numai sânge...

PÂNDĂ, NOAPTEA

Cad, peste noi, inele şi podoabe,
rachetele. Salcâmii doar suspină.
Vântul, zbârlit, târându-se pe labe,
m-adulmecă pe nări ca o jivină.

Stăm încleştaţi pe arme, numai pândă,
în gropile cu veghea mlăştinoasă...
Simt viaţa buruienilor plăpândă
cum, duh amar, pe-obrazul meu se lasă.

Tac brandurile. Vânăt, cerul geme
şi, scârţâind, se-nchide ca o uşă
deasupra, peste noi şi peste vreme,
deasupra, peste vis, peste cenuşă...

Un fâlfâit ciudat în noapte zboară,
prin cucuruzi neliniştea tresare.
Pe dârele cartuşelor trasoare
sufletul urcă, sufletul coboară.

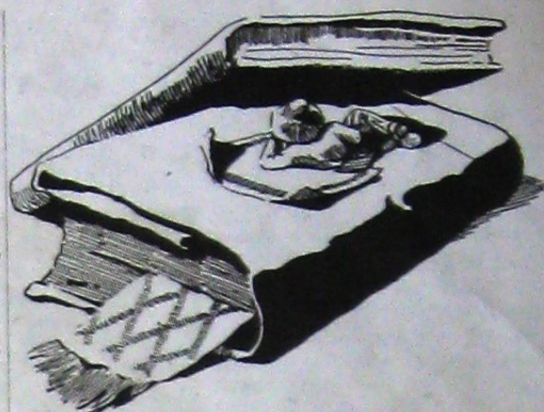
Pe urmă, amintirile... Se leagă,
se despletesc, se cheamă, se-mpreună,
ca nişte zarzări albi foşnesc în lună,
şi inima miroase-a flori, întreagă.

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII SEPTEMBRIE: *"Cine a declanșat cel de-al doilea război mondial?"*
a fost dat de Lucian Mândruță din Iași, 34 de ani,
care a câștigat cartea "Pentru ce a fost asasinat Corneliu Zelea-Codreanu" de Șerban Milcoveanu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Al doilea război mondial în mod categoric nu a fost provocat de dorința de expansiune a statului sau poporului german.

Din motive specifice fiecărei țări, cu excepția României, dorința de expansiune este în stare latentă în mintea tuturor, în special a marilor puteri, dar și a micilor state - având ca exemplu clasic Ungaria.

Prin condițiile impuse după primul război mondial s-a urmărit distrugerea economiei germane, concurentă puternică a celorlalte state industrializate și, implicit, anihilarea unei potențiale puteri militare majore care ar fi putut deveni o amenințare pentru Franța și Anglia.

La vremea respectivă imperiul colonial **francez și cel englez** încă mai existau, și interesele economice interne ale celor două state se împleteau armonios cu interesele promovate de planurile iudaismului mondial, **cele două state promovau o democrație corespunzătoare intereselor economice și politice ale evreimii.**

Germania, în mod evident, era ținta agresiunii puterilor în care forța iudaică era deja biruitoare.

În concluzie, prin condițiile insuportabile impuse, Germania a fost împinsă în mod absolut deliberat către rezolvarea problemei interne prin înarmare și revenirea la statutul de mare putere militară, și de aici, încercarea de a-și rezolva anumite deziderate prin forță.

Pactul Ribbentrop – Molotov din 23 aug. 1939 deschide drumul către împărțirea Poloniei între ruși și germani; în plus, URSS primește aprobarea Germaniei de a ocupa pământul românesc al Basarabiei.

Anglia, garanta integrității teritoriale a Poloniei, declară război Germaniei, apoi și Franța, ca aliată a Angliei.

Mai departe, toată desfășurarea lucrurilor este cunoscută.

ÎNTREBAREA LUNII OCTOMBRIE: Ce înseamnă ecumenismul?
PREMIU: *"Audiență la un demon mut"* – ieromonah Savatie Baștovoi.

***

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE (continuare din pag. 5)

Știm: pentru a avea permanent în fața ochilor plăcuța pe care scrie „aici sunt banii dvs.", incluzând aici și cele **17 milioane de euro date din banii românilor pe monumentul holocaustului proaspăt inaugurat în București.** Oficial 17, dar la o privire atentă, monumentul nu a înghițit mai mult de 1 milion sau două, cu indulgență. Restul? Eh, restul...

Opt procente din copiii intervievați credeau că Auschwitz este o țară vecină cu Germania. „Copii, ce vecini are Germania?" „Păi, are pe Franța, Austria, Cehia, Polonia, Auschwitz și Adelbaran" „Bine, atunci să vă pregătiți să-mi spuneți mâine care este capitala Parisului".

Șase din zece copii nu știau de planul naziștilor de a extermina evreii. Asta nu este nici o problemă. Mai grav a fost la terminarea războiului, când șase din zece naziști au declarat că nu știau de planurile lor de a extermina evreii.

Doar o treime din copiii britanici au știut că holocaustul a cauzat moartea a milioane de evrei, dar mulți au greșit numărul total al victimelor. Asta ni se pare lipsă de toleranță: ***să nu îngădui tu unui copil britanic de 16 ani să greșească cifra morților din holocaust, iar tu, ca evreu matur, istoric, investigator, să poți să greșești ori de câte ori vrei cifra și să declari ba 11 milioane în timpul procesului de la Nurnberg, ba 9 milioane imediat după terminarea aceluiași proces, ba 6 milioane, ba să schimbi plăcuța de la Auschwitz pe care scria 6 milioane și să scrii 1,1 milioane, ba apoi să vorbești iar de 6 milioane.*** Mare lipsă de toleranță față de bieții copilași pe care i-ați zăpăcit de nu mai știu de capul lor!

Alți 3% nu l-au recunoscut pe Adolf Hitler în fotografii și l-au încurcat cu Salvador Dali sau Albert Einstein. Să ne imaginăm din nou:

„Bună ziua!"

„Bună ziua."

„Știți cine este acesta?"

„Da, un mare pictor."

„Da, aveți dreptate. Cum îl cheamă?"

„Salvador Dali."

„Ah, nu ați nimerit răspunsul decât pe jumătate. Este Adolf Hitler."

Apoi, ducându-se la altul:

„Dar dvs. cine spuneți că este acesta?"

„Desigur, un mare geniu."

„Credeți?"

„Sigur, îl cheamă Albert Einstein."

„Păcat, nici dvs. nu ați nimerit răspunsul complet."

Morala: nu lăsați copiii mari să se joace de-a holocaustul că e pericol mare!

***

Multe - ca să nu spunem toate – articolele marelui ziarist dirijor incontestabil al opiniei publice din România, sunt scrise în așa fel încât la fiecare apariție te poți întreba dacă vrea să slujească interesele evreiești – sau, mai subtil, dacă vrea să le discrediteze.

Realitatea:, domniile lor – adică cei ce pretind a prezenta, în toate domeniile, punctele de vedere, și-au însușit un comportament și o mentalitate care te lasă uluit.

Dar să nu mai generalizăm: dăm un exemplu concret de un fel de gândire devenită obișnuită la dl. Teșu și la conaționalii lui.

În ziarul "Ziua" de marți, 20 oct. 2009, domnia sa, ori total neinspirat, ori neînțelegând diverse lucruri, ori indiferent la cealaltă față a monedei pe care o zbârnâie în fața opiniei publice, ne aduce la cunoștință: "Dreapta maghiară irită Israelul". Până aici este normal: Israelul, grav bolnav de alergie la orice opinie neconformă, are dreptul să fie iritat și să își exprime iritarea. Se pun aici două probleme grave: *cum își exprimă iritarea și dacă, eventual, deține monopolul dreptului la opinie și la iritare.*

Citâm: *"Antisemiții unguri au înnebunit"*. Așa s-a exprimat un responsabil israelian după ce deputatul maghiar Oscar Molnar din conducerea partidului "Fidesz", a declarat că *"evreii vor să pună mâna pe Ungaria"*.

Este părerea d-lui Oscar Molnar, întemeiată sau nu; noi, din România, nu putem să apreciem dacă evreii fac o afacere bună sau nu.

Acest "vor să pună mâna" se referă, mai mult ca sigur, la achiziționarea resurselor, a industriei, a mari suprafețe agricole, la cumpărarea băncilor etc., etc.

Am fi foarte mirați, chiar indignați, să fie adevărat: adică noi nu mai avem ce vinde *pe nimic*? Se duc la răii ăștia de unguri și cumpără tot, și noi... cu noi cum rămâne? Mai avem ceva păduri, pământ de cea mai bună calitate, resurse minerale, ovule ușor fecundabile și te miri ce! Pe noi cui ne lăsați, dragilor?

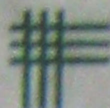
Dar să lăsăm gluma, că românului, după cum știți (sau nu!), îi place să facă haz de necaz.

Repetăm din citat: *"Antisemiții unguri au înnebunit"*. Brusc ne-am amintit de comportamentul oribil din timpul regimului comunist: neaderarea la ideologia comunistă (cuvântul complet este "iudeo-comunistă"), era un fel de manifestare a unei boli mintale și ajungeai la balamuc unde ți se aplica un "tratament medical" care, într-un termen oarecare, te transforma în legumă. Lozinca iudeo-comunistă se reducea, mai pe scurt: *"Cine nu este cu noi, este împotriva noastră"*. **În cazul de față, dacă nu îți manifești explicit adeziunea la tot ce face poporul lui Israel, ești nebun, ești anormal deci, eventual periculos**, și locul tău este după oareșicari gratii sau la cel puțin doi metri sub pământ!

A doua chestiune care trebuie lămurită este dacă singurii care au dreptul la exprimare și la iritare sunt evreii (sau, poate, israelienii).

Nu știm, pe noi ne deranjează ***pretenția absolut aberantă că domniile lor au dreptul să facă orice apreciere la adresa unei persoane, a unui grup, a unui partid, a unui popor, și același comportament în contra-partidă devine un fel de crimă!*** Pretenția aceasta ni se pare inacceptabilă, nepermițându-ne însă să o caracterizăm ca obrăznicie"

Restul articolului d-lui Teșu Solomovici este absolut comun articolelor de gen.

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la diverse chioşcuri de ziare, prin noua reţea de distribuţie la nivel naţional, HYPARION, în Bucureşti, în toate reşedinţele de judeţ, precum şi în alte localităţi.

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU
STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35
SECT. 2, BUCUREŞTI. Tel.: (021) 2425471

Florin Pandele – Moara Vlăsiei: *"De ce, de ziua Crucii, în fiecare an merg sute de oameni în pelerinaj la Aiud, iar la locurile de ASASINARE în masă a ELITEI legionare a Căpitanului: la Predeal, la Râmnicu Sărat şi la Râşnov, nu merge decât organizaţia dvs.?"* Iată o întrebare pertinentă, pe care ne-am pus-o şi noi în urmă cu ceva timp! Explicaţia este simplă: supravieţuitorii închisorii Aiud sunt puţini şi se împuţinează de la an la an; au rămas în majoritate simpli, care, după cum se vede, sunt preocupaţi de rememorarea suferinţelor lor. Este deplorabil faptul că au suferit cumplit, că au făcut zeci de ani de închisoare, şi este lăudabilă realizarea monumentului de la Aiud, o adevărată operă de artă care impresionează prin măiestrie şi sobrietate. Dar un legionar trebuie să facă slujbe nu numai pentru ei, ci şi pentru ELITA LEGIONARĂ, adică şi la Râmnicu Sărat, Braşov, Râşnov - locurile unde a fost masacrat Statul Major Legionar. Subscriem observaţiei dvs. că *"ar trebui ca organizatorii şi în speţă stareţul mânăstirii să spună pentru cine face slujba, cine sunt cei care au fost asasinaţi aici, pentru că s-au sacrificat pentru Neamul românesc. Oameni, veniţi din toate părţile ţării, fac sute de km pentru a auzi, în sfârşit, câteva cuvinte despre istoria necenzurată, iar nu pentru a asculta o liturghie la Aiud, când pot să o asculte în localitatea lor. Cred că scopul comemorării de la Aiud trebuie să fie rememorarea idealurilor pentru care s-au jertfit cei de la Aiud, iar nu un simplu parastas."* Absolut just, nu avem nimic de adăugat spuselor dvs.!

Gabriel Retegan – Oradea: Deosebirea fundamentală dintre un naţionalist evreu şi un naţionalist român este de structură sufletească: evreul care în vreme de război a fost pus de Antonescu să dea zăpada cu lopata, în loc să fie trimis pe front în linia întâi, alături de legionari, cere despăgubiri pentru holocaust. Invers, românul naţionalist (şi creştin), adică legionarul, se duce voluntar în tabere de muncă organizate chiar de el, unde munceşte în folosul comunităţii, rupându-şi oasele, făcând răni la mâini şi picioare, după care, cu inima plină de dragoste, începe discuţiile de educaţie naţionalist-creştină cu camarazii. Şi după toate acestea nu are nevoie şi nu cere despăgubiri de la evreii care îl ciomăgesc din 1927 şi până azi, deşi aceştia ar avea de unde să dea cu vârf şi îndesat: chiar din banii furaţi românilor. Cât despre religiozitatea evreilor, vă citez din "Cabală": *"Dumnezeu îi acordă omului Tora pentru ca s-o studieze, s-o interpreteze şi s-o aplice. Dar şi El învaţă Tora în Academia cerească, în Metivta di-rkia, aşa cum afirmă Talmudul, Zoharul şi Midraşul. Dumnezeu o interpretează după regulile fixate de către înţelepţi. El citează părerile comentatorilor Săi de pe pământ şi este dator să respecte deciziile lor."* ("Cabala" – Al. Şafran – Ed. "Univers Enciclopedic", Buc., 1999, pg. 149; Al. Şafran – rabinul cultului Mozaic din România între 1939-1940 şi apoi mare rabin al evreilor din Geneva). DECI DUMNEZEU ESTE DATOR SĂ RESPECTE HOTĂRÂRILE EVREILOR!!! Nu cred că ar mai ceva de comentat aici: *Dumnezeu e la cheremul evreilor*, se supune deciziei rabinilor, El învaţă în Cer Tora şi o interpretează după cum Îi dictează înţelepţii Sionului – pe care însuşi Dumnezeu Îi citează!!! Păi, dragi evrei, să însemne asta oare – după chiar interpretarea voastră – că voi aţi dictat holocaustul şi Dumnezeu S-a supus hotărârii voastre şi l-a aplicat?

"Un tânăr din Vâlcea": Serviciile secrete din România sunt în număr de şapte: Serviciul Român de Informaţii (SRI), Serviciul de Informaţii Externe (SIE), Direcţia Generală de Informaţii a Armatei (DGIA), Serviciul de Protecţie şi Pază (SPP), Serviciul de Telecomunicaţii Speciale (STS), Comunitatea Naţională de Informaţii (CNI) şi Departamentul Securităţii Naţionale (DSN). Habar nu avem însă "câte servicii secrete şi ale câtor state acţionează efectiv pe teritoriul României" şi nici nu credem că veţi afla de undeva.

Răzvan Băluică – Gheorgheni: Odată cu constituirea celor dintâi formaţiuni statale româneşti au apărut şi primele însemne heraldice; culoarea de bază a steagului Moldovei era roşu, cea a Ţării Româneşti alb-gălbui, iar cea a Transilvaniei albastrul azuriu. Mihai Viteazul, *"domn al Ţării Româneşti şi Ardealului şi a toată Ţara Moldovei"*, a alăturat pentru prima dată culorile de pe steagurile celor trei principate româneşti, pe diplomele şi a stemele pe care le-a acordat după bătălia de la Şelimbăr, atât boierilor munteni, cât şi nobililor din Transilvania care i s-au alăturat. Deci se poate spune că tricolorul românesc datează din vremea lui Mihai Viteazul care a reunit cele trei culori (roşul moldovenilor, galbenul muntenilor şi albastrul transilvănenilor), devenind simbolul unităţii noastre naţionale. Tricolorul a reapărut în timpul domniei lui Matei Basarab care s-a străduit să refacă pe cale diplomatică, prin alianţe, unitatea Ţărilor Române întreruptă de moartea lui Mihai Viteazul (tricolorul a apărut însă nu ca steag, ci pe însemnele oficiale ale autorităţii domneşti, ca afirmare a idealului unităţii). Abia în 1834, în timpul domniei lui Al. D. Ghika, tricolorul a apărut din nou, de data aceasta ca steag, cu benzile dispuse pe orizontală, şi s-a impus definitiv ca drapel naţional după unirea Ţării Româneşti cu Moldova, în 1859 (dar tot cu benzi orizontale). Forma în care îl vedem astăzi (cu benzile dispuse pe verticală) datează din timpul lui Carol I.

Preot Ioan Tămaş Delavâlcele - Covasna: Mulţumim sfinţiei voastre pentru cartea *"De meditat împreună"*, al cărei autor sunteţi, adevărat balsam pentru suflet, şi îndreptar ortodox, din care vom publica în numărul viitor câteva fragmente. Binecuvântaţi-ne, părinte!

Cristian Grigoroiu - Alexandria: Una este ecumenicitatea (deplinătatea, universalismul, sobornicitatea Bisericii Ortodoxe) şi alta este ecumenismul (*mişcare internaţionalistă care vrea să amalgameze toate "bisericile"* (auto)intitulate "creştine", inclusiv sectele recente gen "Martorii lui Iehova", devenite între timp "confesiuni" "creştine"). În dogmă nu există concesie – ceea ce propune ecumenismul. Între altele, ce normă poate avea "dialogul" – nu mai vorbim de unitate - cu anglicanii, de exemplu, când aceştia "binecuvântează" căsătorii homosexuale? Biserica Ortodoxă este ecumenică (universală), dar nu ecumenistă. Şi rămâne ecumenică atâta vreme cât nu cade în ispita ecumenismului. Ecumenicitatea constituie expresia deplinătăţii Bisericii şi se propune şi celorlalţi, fără să se împartă sau să se ajusteze după concepţiile omeneşti. Faptul că ortodocşii refuză, pe baza hotărârilor canonice, orice contact cultic şi sacramental cu eterodocşii, nu înseamnă că privează de dragostea creştină oamenii în general, în planul relaţiilor social-umane. Biserica Ortodoxă se roagă, conform poruncii scripturistice, pentru pacea în lumea întreagă (să faceţi cereri, rugăciuni, mijlociri, mulţumiri pentru toţi oamenii... ca să petrecem viaţa paşnică - Timotei), dar misionarismul social, ospitalitatea creştină, buna cuviinţă nu trebuie să aibă a face cu promovarea minimului dogmatic. Biserica Ortodoxă este definită chiar în DEX ca fiind "singura confesiune creştină care a păstrat neschimbate dogmele, tradiţia, cultul şi organizarea bisericească fixate încă de la începuturile creştinismului prin Sinoade".

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "ACŢIUNEA ROMÂNĂ" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Ionuţ Moraru, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - În fiecare Vineri, orele 15–17**
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

